

1982

Київ

№12 (1126)

Ціна номера 30 коп.

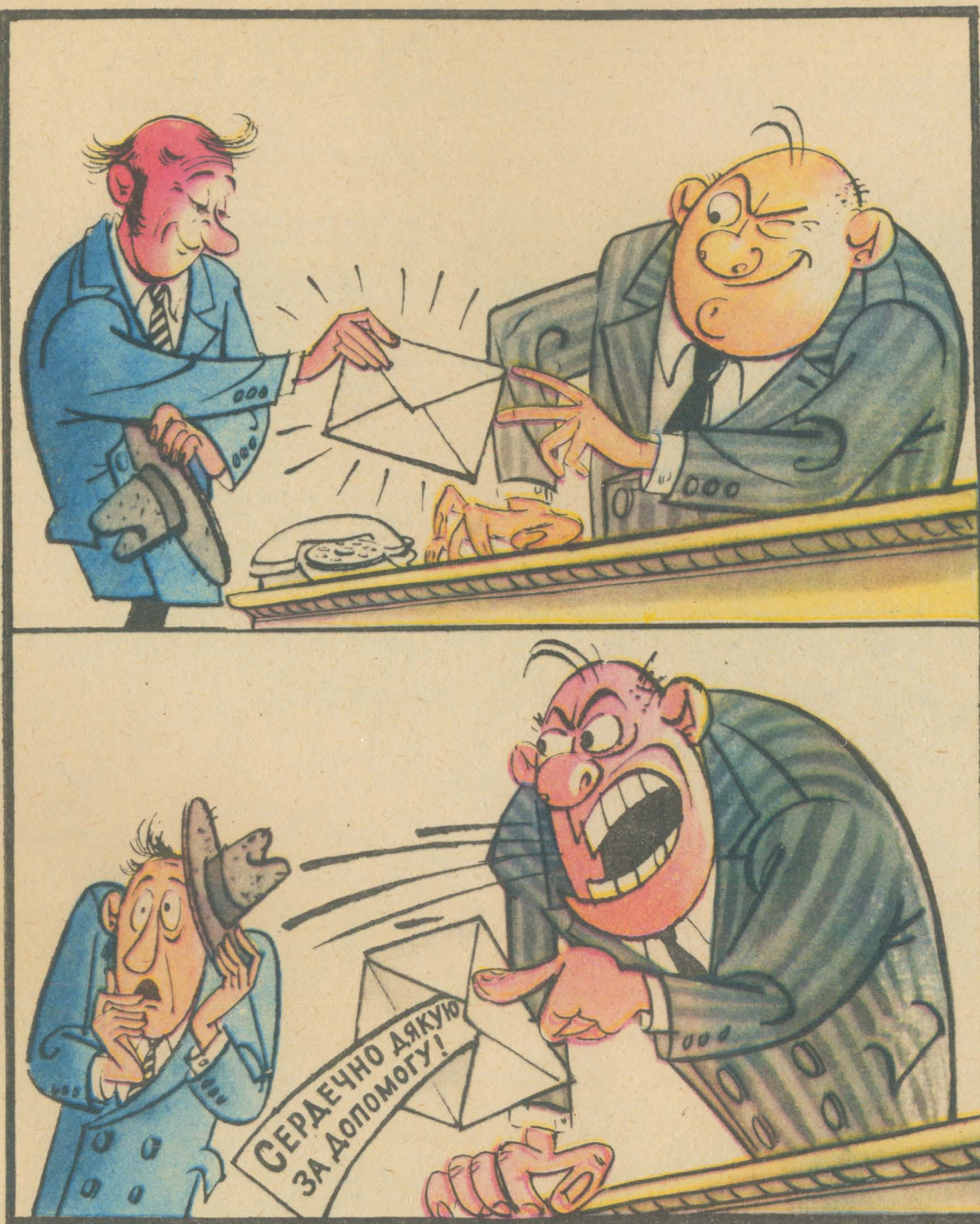

ПЕРЦЯ

Спекуляція — явище таке ж огидне, як і хабарництво, хуліганство, пияцтво, і цілком закономірно, що спекулянтів у нас по голівці не гладять. Але, як свідчить редакційна пошта, спекулянти ще не перевелися. Вони, мов наскипидарені, гасають по магазинах, спішать скуповувати все, що зветься дефіцитом, і по глухих закутках перепродують куплене, певна річ, не без «навару». Типового представника цього моторного спекулянтського кодла зобразив на своєму малюнку художник «Перця» В. ЗЕЛІНСЬКИЙ.

— Хлопці! Що там дають?

— Ви що, знущаетесь?

САМІ СОБІ СИНОПТИКИ

ЖИТОМИРСЬКА область. (Кор. ТАП). Для того щоб визначити, чи йде надворі дощ, мешканцям будинку № 17, що по вулиці Миколи Гоголя на станції Новоград-Волинський, не треба ні виглядати у вікно, ні напружувати слух. Варто тільки глянути на стелю — і стане все ясно. Бо дах так протікає, що під час дощу доводиться підставляти усі порожні відра, каструлі, миски... Не капає він тільки за комір керівництву дистанції цивільних споруд ст. Коростень, яке лише запевняє, що дах ось-ось буде відремонтовано.

НАПРУГА ЗРОСТАЄ

ЧЕРКАСЬКА область. (Кор. ТАП). Кілька років жителі села Новоселиці скаржилися, що напруга в електромережі дуже низька і не можна нормально користуватися холодильниками, телевізорами, радіоприймачами і т. д. Чорнобайський район електромереж кілька років обіцяв виправити становище. Як повідомив кореспондент ТАП, нині напруга зростає. Тільки не у електромережі, а у листуванні між жителями Новоселиці і Чорнобайським РЕМом.

РЕМОНТ З ГАРАНТІЄЮ

м. ЧЕРНІГІВ. (Кор. ТАП). Працівники радіоательє, що по вулиці Рокосовського, гарантують якість ремонту не на кілька місяців, як більшість подібних майстерень, а на кілька років. При цьому потрібна лише єдина умова — весь цей час апаратура мусить знаходитися у ательє і до неї ніхто не повинен торкатися й пальцем.

Першим, кого майстри розчулили такою турботою, став чернігівець І. Л. Мартусь. Його магнітофон «Дайна» знаходиться тут «на гарантії» уже більше трьох років. І. Л. Мартусь попросив через ТАП висловити ремонтникам свою вдячність і побажання дальших успіхів у їхньому починанні.

Чергова педрада затягувалась... Рипнули двері, й до вчительської вбігла баба Таня, наша технічка.

— Прошу вибачити! Тільки-но дзвонили з райвно... Нашого шановного, нашого рідного Анатолія Михайловича призначили завідуючим...

Для моїх колег ця звістка — як грім серед ясного неба.

— Соломку завідуючим райвно? — здивовано

повинні лише пишатися, що нашого колегу висунуто на таку відповідальну посаду.

Та її не слухають.

— Анатолію, ти ж дивись, не забувай про нас — своїх колишніх колег! — гукає Емма Львівна, математик.

— І про педнавантаження не забудь! — підкидає Галина Лаврентіївна, мовник. — А то в них там ніколи нічого не доб'ється.

освіти. Начальство ваше! А начальство поважати треба!..

Від цих слів у мене з очей викотилися дві мокрі горошини. Скажи вона ще хоч слово, я не витримаю і розридаюся...

— Анатолію Михайловичу! — розрізняю серед різнокаліберних голосів колег голос директора. — Та перестаньте ви спати, врешті-решт!

— А хіба я сплю? — враз підхоплююся.

— Дзвонили з райвно, — уже спокійно продовжує Катерина Олександрівна. — Вас призначили членом комісії по охороні праці та техніки безпеки у школах району. Володимир Тимофійович просив, щоб ви завтра на десяту ранку прибули до нього.

— Справи приймати? — позіхаю я.

— Які справи? — не зрозуміла Катерина Олександрівна.

— Ну, мене ж... завідуючим райвно призначили...

— Яким завідуючим! Прокиньтесь, дорогий Анатолію Михайловичу! — посміхається вона. — Членом комісії по охороні праці та техніки безпеки...

— Ото й усе? — розчаровано плямкаю. — А он баба Таня казала...

— Не засмучуйтеся, не засмучуйтеся, Анатолію Михайловичу, — перебиває мене директор під загальний сміх учителів. — Ви ще такий молодий, і у вас усе ще попереду. Не лише завідуючим райвно, а й міністром можна стати.

Я полегшено зітхаю. Виходить, ще не все втрачено...

м. Київ.

Анатолій СОЛОМКО.

НЕ ВСЕ ВТРАЧЕНО

УСМІШКА

вирішувється на мене Валентина Василівна, хімік. — За які такі заслуги?

— Щастить же людям! — тяжко зітхає Лідія Семенівна, географ.

— О-о-о! Розуміти треба! — по-змовницькому підморгує їй Віталій Матвійович, мовник.

— То, може, він і нам повідає цей секрет? — стелу плечима Іда Давидівна, мовник.

— Товариші! Припиніть, будь ласка! — гримить владний голос Катерини Олександрівни, нашого директора. — Призначили — то є за що! І ми

— Толик для своїх постаріється! — це вже Клара Іванівна, математик.

— Правда, правда! У нього щире серце! — а це Лілія Олексіївна, фізик.

Я розгублено глипаю на своїх старших колег, хочу сказати слово, та мені не дають.

— Стривайте, стривайте! — злітає під стелю голос баби Тані. — А яке це ви маєте право звертатися до нашого дорогого Анатолія Михайловича на «ти»? Що з того, що він наймолодший серед вас! Як не як, а завідуючий районним відділом народної

В

И коли-небудь бачили, як деякі товариші закочують очі під лоба!

Аж білки видно!

Гадаєте, то їхня фізична вада? Нічого подібного. То звичка така.

Секрет закочування простий. Як сірник. Це вони просто дивляться не вам в очі, а на стелю. На стелі їм вмикаються цифри. Які?

Як правило, різні. А точніше, ті, що западуть їм у голову.

Ми сидимо з Іваном Івановичем Коптелом у готелі. Іван Іванович Коптель належить до тих людей, що розвозять по нашій неозорій країні гроші. Не свої — державні. Не зі своєї вини. А з вини тих, хто очі під лоба закочує. Білки показує.

Іван Іванович сидить сумний, чухає потилицю і... сивіє.

— Чого, — кажу, — ви так, Іване Івановичу, переживаєте? Так, ніби у вас корова здохла?

— Як же мені не переживати? — питає мене Іван Іванович. — Я ж оце втретє в Кам'янець-Подільському... А таких, як я, по всій Україні, по всьому Союзу нашому — тисячі. Тут я уже не заступник начальника Чернігівського обласного управління «Шляхбуд». Тут я штовхач.

в) холодного асфальто-бетону — 20.000 тонн.

Для цього потрібно десь 1800 вагонів. Це приблизно щомісяця протягом року 140 вагонів, навантажених будматеріалами, повинно стукотіти у чернігівський край.

А скільки ж стукотить!? За січень і лютий простукотіло аж... 68. Замість 280. А чому? Немає вагонів.

Так от питається, для чого було під час планування

«деяких», яких ні погрози, ні штрафи не лякають, належить (як не парадоксально!) підприємство промислово-залізничного транспорту — ППЗТ (начальник Маришев Л. Б.). Замість 8,3 години на одну вантажну операцію у них у середньому іде 20,7 години. Не нижче!

А бідний Іван Іванович нервує. Бігає по кам'янецьких установах і організаціях, вагони виби- ває.

У Кам'янецькому міськкоопторзі, скажімо, взагалі ніколи не поспішають розвантажувати вагони. Тут уже така традиція. Чи це, може, для того, щоб швидше продукція псувалася, чи щоб швидше усушувалася і утрушувалася — неясно. Ясно лише одне — їхні вагони постійно маневрують з одного кінця в інший.

Не відстають від них і Кам'янецький консервний завод (генеральний директор І. І. Мальченко), райсільгоспхімія (голова А. А. Пастух), управління виробничо-технічної комплектації тресту «Кам'я- нець-Подільськпромбуд» (начальник В. Г. Андреев).

Цих товаришів ні преса, ні народний контроль, ні штрафи не лякають. ППЗТ заплатило за простій вагонів 3705 карбованців; райсільгоспхімія — 1373, консервний завод — 279.

— Що ж ви штовхаєте?

— Поки що я штовхаю... повітря! Ось уже цілий тиждень штовхаю.

— А що ж треба штовхати?

— Треба штовхати вагони! Вагони з білим, вагони з чорним щебенем! Вагони з камінням. Вагони з холодним асфальтом та бетоном!

— Так за чим затримка?

— За вагонами! — майже кричить спокійний і врівноважений Іван Іванович.

— Та ну! — недовірко посміхаюся я. — На- скільки мені відомо, тих вагонів на станції Кам'янець- Подільському хоч греблю гати. Ніде розвернутися, ніде маневрувати... А вам скільки треба?

— То не зовсім так, — відповів Іван Іванович. І розповів мені таку історію, яка немає ні кінця, ні краю. І в якій винного не знайдеш. Бо в усьому нібито винуватий отой знаменитий стрілочник. І отой, що очі під лоба закочує.

За рознарядкою «Укрбудіндустрії» Чернігівсько- му обласному управлінню «Шляхбуд» на 1982 рік виділено деякі фонди деяких будівельних мате- ріалів. Ці фонди треба вивезти з Кам'янця-Подільсь- кого. Тут вам:

а) щебеню білого (різної фракції) 50.000 кубічних метрів;

б) щебеню чорного — 21.000 тонн;

закочувати очі під стелю! Показувати білки, коли ті тисячі можна практично (за такої оперативності) виконати у тисяча дев'яносто... І на цьому ставлю крапку, бо точний рік не наважуюся вказувати.

Це один бік медалі. А тепер давайте глянемо на другий. Скільки ж на станції Кам'янець-Подільський (Жмеринське відділення Південно-Західної залізни- ці) на одну вантажну операцію витрачають часу? Не мало, не багато — 24,8 години. Це при плані 17,1 години. І це з року в рік.

З року в рік одні й ті самі причини:

а) невідповідність механізмів;

б) підводять автомобілісти;

в) низька трудова дисципліна вантажників;

г) неоперативність клієнтів;

д) вантаження вагонів постачальників за прин- ципом «тяп-ляп».

Наведу приклад. Прибув вагон рубероїду. Рубе- роїд — непакетований. Лежав навалом. Позлипався, склеївся. Вагон розвантажували тиждень.

На завод мінеральних вод (в. о. директора Д. І. Дем'янов) прикотили вагон №2545834 з пляшка- ми. Пляшки лежали насипом. Підлеглі т. Дем'янова розвантажували ті пляшки рівно 123 години. А ко- мусь же вагони потрібні! Ну, хоча б управлінню, де працює Іван Іванович.

А деякі товариші не поспішають. До таких

От звідси і загальні цифри! Одна красномовніша іншої. Кожний третій вагон перетримано більше, ніж на 5 тисяч вагону-годин. Це щороку.

Або ще один факт. Кричущий. Узяти Кам'янець- Подільську бавовняну ткацьку фабрику. Під'їзна колія йде по території підприємства. Вагони по- дають, як тут кажуть, прямо на стіл директорів фабрики. Але тут при нормі 1,8 години умудряються розвантажувати аж за 16,2 години (це в середньому). В окремих випадках просто рекордні показники.

А Іван Іванович бігає, вагони вибиває для перевезення будівельних матеріалів для доріг- шляхів. Іван Іванович мріє, щоб на його рідній Чернігівщині були дороги-шляхи, як дзеркало. Він думає, як би виконати план, як би там, у районних шляхоуправліннях, люди не сиділи без діла.

Бідний Іван Іванович! При такій вагонно-оборот- ній ситуації, яка на Жмеринській дільниці Південно- Західної залізниці, а зокрема, у Кам'янець-Подільсь- кому, — йому не позаздриш. Він сюди ще приїде, і не раз.

А що ж товариші, які очі під лоба закочують? Товариші планують!

О. ЧОРНОГУЗ,
спец. кор. Перця.

Хмельницька область.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

ВОЛОЦЮГА — граблі.

ПОСПАКА —

любитель підльодного ло-
ву риби.

МАЗІЙ — пензлик.

Петро ОСИПЕНКО.

ГРАВЕР — спеціаліст з
укладання гравію.

ГРАФІК — син графа.

ЕКСТРАКТ — покинутий
шлях.

КОЛОВОРІТ — момент гри у
штрафному майданчику.

м. Київ. Анатолій ГУЩИН.

Завідуючий молочно-товарної ферми колгоспу «Прапор Леніна» Америківського району на До- неччині В. М. Павлюченко — за те, що кормами колгоспними порядкувала, неначе власними. За рік із гаком без усяких там відомостей і накладних вона списала їх майже 10 тисяч тонн. А при перевірці у складі недорахувалися кількадесят центнерів комбікорму на суму 435 крб. 36 коп. Тепер ці гроші стягуються з колишньої завідувачої на користь колгоспу.

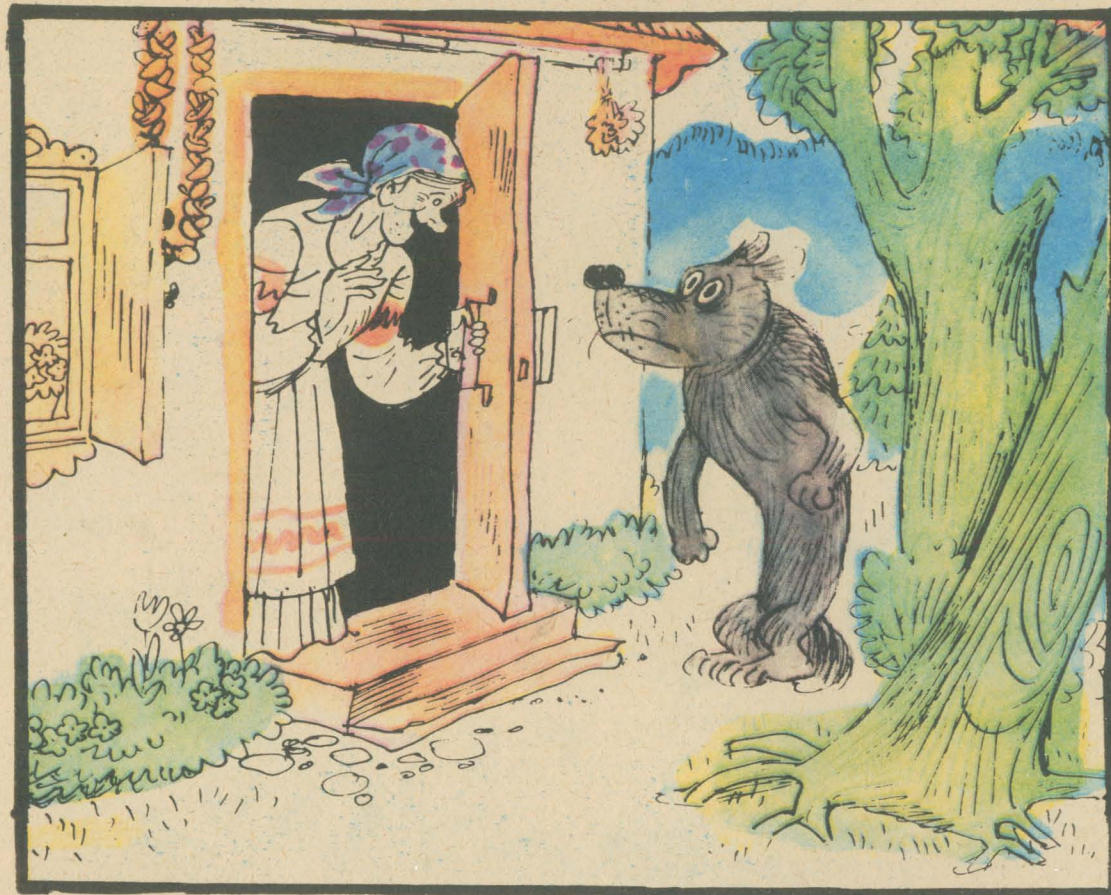
З посади завфермою В. М. Павлюченко звільне- но і проти неї порушено кримінальну справу. Про це повідомив Перцеві прокурор Донецької області В. А. Князев.

Начальнику Яготинської (Київська область) виробничої дільниці захисних лісонасаджень Маслюку А. А. — за зловживання своїм службо- вим становищем, про яке написали до «Перця» робітники цієї дільниці.

Як повідомив заступник начальника управлін- ня Південно-Західної залізниці В. І. Чилик, стан справ на Яготинській дільниці перевірено комісією управління. Факти зловживань підтвердилися, за що Маслюка з посади начальника звільнено.

Голові виконкому Грибовицької сільської Ради на Львівщині О. А. Лаврову та заступникові голови виконкому Дублянської міськради М. В. Рудниць- кому — за грубі порушення законодавства при закупівлі у населення лишків сільськогосподарсь- кої продукції.

Як повідомив редакції заступник голови викон- кому Нестерівської районної Ради народних депутатів Л. О. Самотій, обох вищезазначених відповідальних працівників з роботи звільнено. Усунуто також з посади голови Дублянського міськвиконкому В. Ф. Гавришенка.

— А, це ти, Вовче? А я вже так перелякалась, так перелякалась! Думала, що то Червона Шапочка прийшла з чоловіком грошей канючити.

СМІЛИВЦІ МИМОВОЛІ

Почнемо, як кажуть, спочатку.

А спочатку був лист. «Друже Перче! — писалося в ньому. — Чи не хочеш ти випробувати свою хоробрість? То приїзди до нас у Боярку. Якщо ти пройдеш нашою вулицею Фурманова і не побліднеєш від страху, а залишишся все таким же червоним, — значить, у тебе міцні нерви. Бо на цій вулиці над головами перехожих загрозливо нависають електродоти з вивіреними гачками та ізоляторами, яких уже не тримають гнилі дерев'яні опори. Ми, правда, нічого, ходимо, бо вже звикли, а от начальник нашої енергодільниці т. Яроха сюди й очей не покаже».

Написали цього листа жителі Боярки Києво-Святошинського району, а ми опублікували його у «Перці» ще влітку 1979 року. Що ж із того часу, спитаєте ви, змінилося? А ось що. Змінилося кілька начальників на енергодільниці. Це — раз. Поряд з гнилими дерев'яними на вулиці поставили залізобетонні стовпи. Це — два. Поставили, правда, слабенько, бо вони за два роки стояння понахилилися в різні боки, немов добряче підпили парубки, а стовп біля будинку № 20 не падає тільки тому, що його тримає електропроводка. Мабуть, через те експлуатаційники й не поспішають суціль переводити її з дерев'яних трюхляків на залізобетонні, і люди, як і раніше, сторожко позираючи вгору, намагаються не ходити тим боком вулиці. Так само, як і раніше, світла в будинках не буває по два-три дні підряд, і доводиться сидіти при каганцях...

Чим утішити довготерпеливих боярців?

Хіба тим, що на Одещині, у селі Бобринь-2 Любашівського району, справи ще гірші. У Боярці, бач, хоч залізобетонні опори — хай косо, криво, хай без проводки, але подекуди все ж стоять, — а тут геть усі стовпи — дерев'яні, закопані в землю ще 1963 року, і геть усі вже на ладан дишуть... Пardon, деякі вже не дишуть... Тільки подме вітерець — трах-бах, коротке

замикання! Через ті замикання двічі горів насос на артезіанській свердловині, і люди сиділи без води. До речі, сидять і зараз — знову ж таки, pardon, не сидять, а їздять, за два-три кілометри воду діжками возять...

Думаєте, нікуди вони не зверталися? Ого! Писали! І ось як їм відписували: «На жалобу № 1037 жителей с. Бобринь-2 Любашевского р-на, Котовское предприятие электрических сетей сообщает: Воздушные линии 0,4 кВ в селе Бобринь-2 Любашевского района требуют реконструкции.

До получения дополнительных фондов на реконструкцию за счет госкапложений, эксплуатация этих линий поддерживается временно.

С полученным фондом они будут включены в реконструкцию. Зам. главного инженера Котовского ПЭС И. С. Карлашевич».

Ми жили слово «відписували». Так, саме відписують, а точніше, відписуються — інакше не скажеш! — службові особи, котрим належить стежити за справністю електроліній. Адже, окрім частих перебоїв зі світлом і водою, над людьми щогодини, щохвилини нависає велика небезпека: бути вдареними падаючим стовпом, а чи електрострумом з обвислих дротів; не виключено, нарешті, можливість пожежі... Хто відповідатиме тоді?

Що ж, винних, напевне, знайдуть. Знайдуть і покарають за всією суворістю закону. Але не вкладається в голову ось що: чому обов'язково треба чекати лиха? Чому не спитати з винних негайно? Так, щоб їм більш ніколи в житті не скотлося, замість виконувати свій обов'язок, халатися за перо та строчити чергову буздушну відписку.

В. БОЙКО.

ЗРОБИ САМ

Цей рух набув надзвичайного поширення. Тисячі й тисячі людей беруться за молоток і рубанок, клеють шпалери, циклюють підлогу, вдосконалюють свою майстерність. Щоб потім з гордістю сказати рідним і знайомим: «Бачите, це я зробив сам!» Звичайно, деякі підприємства не можуть стояти осторонь цього руху. Вони з радістю допомагають ентузіастам.

ТВЕРДИЙ ГОРІШОК

Варто лише розпакувати тумби приставні виробництва Маневського меблевого підприємства на Воллі, як замість тумб тут же матимете купу будівельного матеріалу. Тумби розвалюються, сповнюючи хахом невідгасів. А от людей майстрових це аніскільки не збентежить. Обзирнувшись викруткою, клесом, ланом, вони, засукавши рукави, візьмуться за роботу.

Але попереджаємо: довести ті тумби до кондиції під силу далеко не кожному майстровому. Наприклад, умільці Степанівської середньої школи на Ровенщині, куди прибули п'ять таких тумб, так і не змогли стулити їх. Шурунів у тих тумбах не вистачало, дерев'яні штафти були поламані, отвори прокручені не по центру плит, а плити перекошені. Добряче повотузившись, вони відправили всі п'ять тумб на нашу виставку.

У ВАШИХ РУКАХ

Великою популярністю у споживачів користуються напівфабрикати одягу. Скажімо, купують жінки спідниці або чоловіки — брюки і підганяють їх на свій зріст. Головне підприємство Запорізького виробничого швейного об'єднання в цьому напрямку пішло набагато далі. Тут дають можливість споживачам самим перекроювати, перешивати, латати, коротше, діють за принципом: ваша краса — у ваших руках. Так, купивши пальто, жінка мусить перекроїти підборти, бо вони перекошені, перешити гудзики, бо їх неможливо застібнути, нарешті, заладати дірки в кишенях і в підкладці.

Кілька десятків таких пальт демонструються на нашій виставці.

І ВІРТУОЗ БЕЗСИЛИЙ

— Любов до дітей часом настільки засліплює нас, батьків, що ми прагнемо відкрити в наших нащадках обов'язково якщо не талант, то, принаймні, якісь нахили. Особливо нам хочеться відкопати, хоч як би він глибоко не був закопаний, талант музиканта.

— Ану, проспівай нам «Хай завжди буде сонце», — хвалиться ви музичними здібностями сина чи доньки перед гостями.

Вони дружно аплодують і радять вам обов'язково придбати музичний інструмент, щоб дитина ці здібності розвивала.

І отут може трапитись найсумніше. Ви почнете умовляти дитину грати на інструменті, силою примушувати її музичити, парируючи всі її «не хочу» і «не буду» однією-єдиною фразою: — Підростеш, спасибі скажеш!

Ідучи назустріч таким ось жертвам надмірної батьківської любові, Житомирська фабрика музичних інструментів випустила дитячу гармонію. Заграє дитина на тій гармонії, і зрозуміють батьки: в музичному плані їхній нащадок безперспективний. Бо ж не здогадаються, що з цього інструмента навіть віртуоз — і той ноти не вичапить.

Виставка ШИРНЕ ТРЕБА

НАШЕ ЛИСТУВАННЯ

Шановний виставком! Моему синові скоро два роки, а він нізачо не хоче одягати ніякого взуття. Босоніж бігає. Як ми його не умовляємо, що тільки за це не обіцяємо подарувати — кричить: «Боюся!» А все тому, що недавно купили ми йому туфельки виробництва Хмельницької взуттєвої фабрики. Одягнув він їх і як закричить, як заплаче! Виявляється, з устілки стирчали такі гострі цяхи, що довелося після того йому на ніжці ранку зеленкою змазувати, перев'язку робити. Та недаремно кажуть, що трагічне завжди переплітається з комічним. У цій похмурій історії є одна дуже смішна деталь. Річ у тім, що на тих жахливих туфельках стоїть Знак якості.

В. ЛЯСКІВСЬКА.

Дегустаційний зал

ЗА НОВИМ РЕЦЕПТОМ

Сто банок, що їх виставлено в нашому дегустаційному залі, прикрашено яскравими етикетками: «Томати мариновані слабкокислі» Та дивно — ні в кого з відвідувачів не виникло бажання покуштувати ці томати. І не те, щоб вигляд у них якийсь дуже неапетитний — томати як томати, не гірші від інших. А от щось відлякує, щось примушує відсмикнути руку, яка вже було потяглася до того слабкокислого помідора. Це «щось» чорним шаром лежить на дні банки і зветься звичайнісінькою землею, яку щедро додали у консервування на Камінь-Каширському заводі продовольчих товарів (Волинська обл.)

ДЕШЕВО І СЕРДИТО

До вас прийшов гість, і, звичайно, його треба пригостити — хоч би чаєм. Ви урочисто дістаєте із серванта вафлі «Яблуко» і ставите на стіл. Гість, нічого не підозрюючи, радісно хапає вафлю, відкушує шматочок і кривиться. Річ у тім, що начинка вафель, що їх випустила Чернівецька харчосмакова фабрика, згіркла. Тому багато таких вафель гість не з'їсть. На ваше гостинне: «Іжте це!», він обов'язково відповість:

— Спасибі, вже наївся.

ЖИВИЙ ЕКСПОНАТ

Він викликав цікавість, навіть захоплення. Йому тиснули руку, дарували сувеніри, а нього просили автограф. Він охоче розповідав про себе, відповідав на запитання. Найпопулярнішим було: «Як вам це вдалося?»

— І сам не знаю, — гордо посміхався він. — Отак ліг та й заснув. А тепер, як на нього гляну, сам дивуюсь.

Мова йшла про ліжко виробництва Новоселицької меблевої фабрики (Чернівецька область). З матраца стирчали такі гострі дроти від пружин, що важко було повірити в розповідь цього симпатичного діда. Проте факт залишався фактом: дід проспав на цьому ліжкові цілу ніч.

— Може, ви себе якось готували до такого? — поцікавився юнак. — Ну, скажімо, йогою займалися, чи там аутотренінгом?

— Не займався, — твердо сказав дід.

— Може, снотворне прийняти? — запитала літня жінка.

— Яке там снотворне! — махнув рукою дід. — Я сторожем працюю, отже, можу спати навіть стоячи.

ЩОБ СЛУХАТИ ТИШУ

Як відомо, нині тиша в дефіциті. Рятуючись від шуму, люди купують звукоізоляційні навушники, замовляють потрібні рами, силать, поклавши голову під подушку. Нарешті тікають на лоно природи, в поле, в ліс — слухати тишу. Мабуть, саме ця обставина надихнула умільців з Дніпропетровського радіозаводу виготовити приймач «Восход-303». Він має довгі хвилі, середні хвилі, короткі хвилі. І що цікаво — на всіх діапазонах можна слухати і насолоджуватися... тишею. Навіть не трісє!

Треба віддати належне умільцям. Ні початківць-аматор, ні професійний фахівець-ремонтник не спроможні, скільки б не востузилися, порушити цю тишу. Приваївши слухи видобути з того приймача бодай звук, не увінчалися успіхом навіть у працівників радіомайстерень.

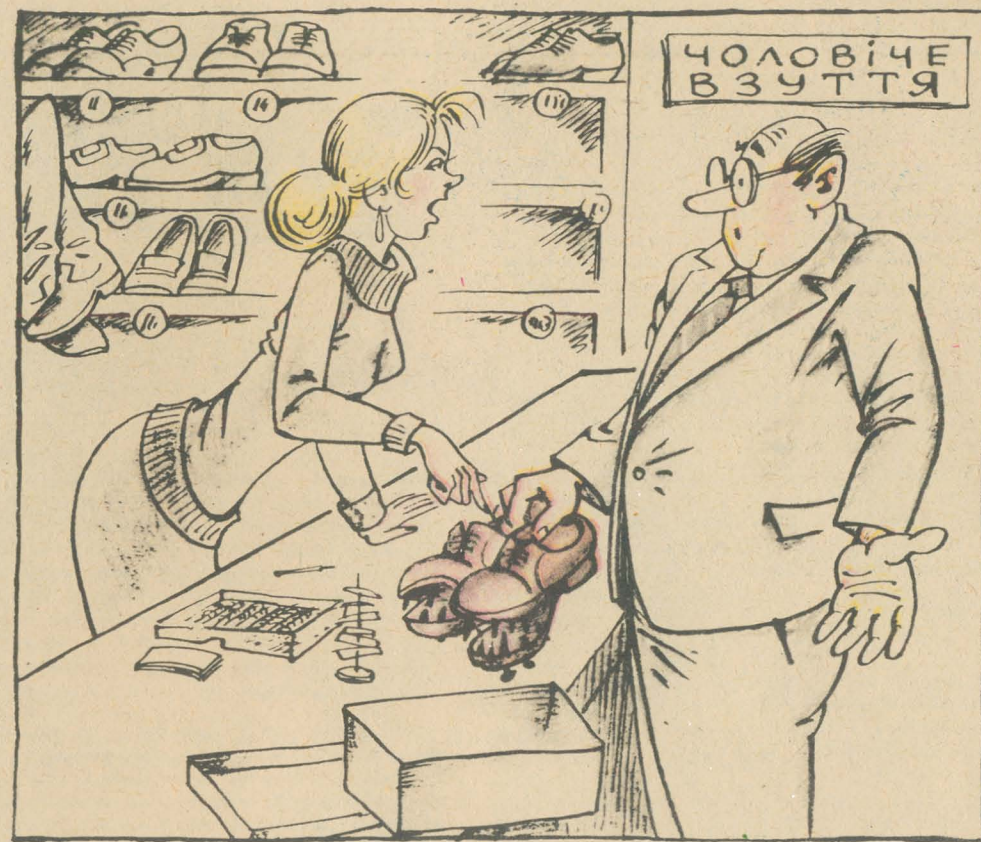
Мал. Ю. СЕВЕРИНА

ДЕКАДА ЧЕСНОСТІ

Смикай за ручку дверей і заходь. Можеш брати що завгодно. Якщо, звичайно, сумління тобі дозволить. Двері комори, складу, магазину відкриті навстіж. Ні, символічно замок висить, але ніякої ролі він не відіграє. Він — це, так би мовити, декорація. Бо не замикається. Завідуючий коморою, складом, магазином може вночі спокійно спати. Якщо нерви міцні. Якщо не дуже, хай мучиться, терзаючи себе запитанням:

— Обчистять чи не обчистять? Поцуплять щось чи цього разу минеться?

Мабуть, ось так, з точки зору працівників Краснолуцького ливарно-механічного заводу на Ворошиловградщині, мусить проходити декада чи там місячний чесності скрізь, де користуються амбарними і контрольними замками їхнього виробництва. Бо замки ці, як уже відзначалося, можна вішати лише для годиться. Вони або взагалі не замикаються, або ж відмикаються за допомогою сірника.

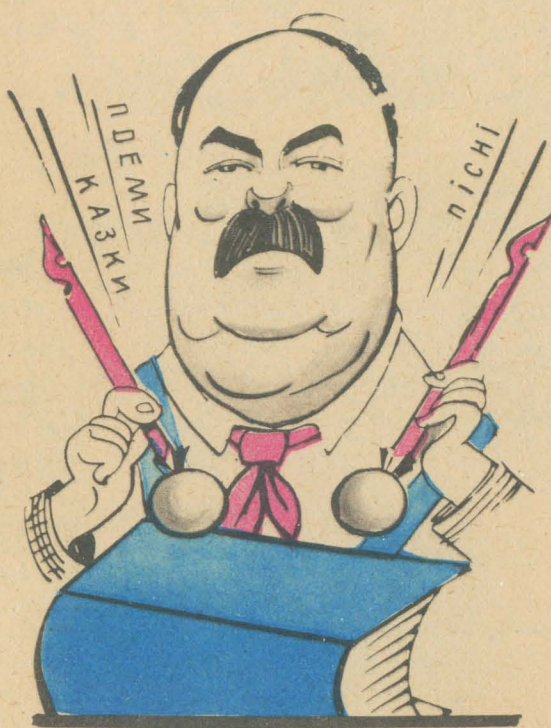
— Тільки вчора їх у вашому магазині купив, а вже підшви відклеїлись.

— То, може, ви їх взували?

Вітаємо ювілярів!

Поета Василя МИСИКА
з його першим 75-літтям.

Поета Валентина БИЧКА
з його першим 70-літтям.

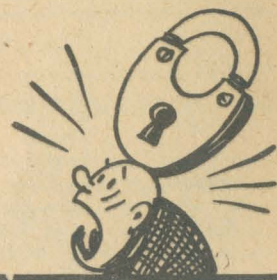
Дружні шаржі А. АРУТЮНЯНЦА

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Колишньому директору харківського заводу «Металоштамп» Л. П. Воспнянському, колишньому головному інженеру заводу І. І. Кононенку, начальникові відділу технічного контролю І. А. Томанову, начальникові складального цеху П. Х. Мордучовичу — за систематичний випуск неякісної продукції (див. замітку «Тридцять тисяч історій» у № 2 «Перця» за цей рік).

Як повідомив редакції голова Харківського міського комітету народного контролю Ю. Б. Матюшенко, на Л. П. Воспнянського, І. І. Кононенка та П. Х. Мордучовича зроблено грошові нарахування загальною сумою 1565 крб. Начальника ВТК заводу І. А. Томанова з роботи звільнено і засуджено до одного року позбавлення волі умовно з виплатою 20 відсотків заробітної плати.

Тепер замки, що їх випускає завод, можна не тільки замикати, а навіть і відмикати з першої ж спроби.

Я звертаюся до тих, кому в житті поталанило бодай кілька разів їздити на міжміських автобусах. Чи траплялося вам, шановні, бачити таке: пасажир сідає, дає водієві гроші, а квитка не одержує? Ага, бачили. І мені, признатися, теж вряди-годи доводилося спостерігати таке. А чи завжди ми підносили голос протесту проти такого неподобства? Правильно, не завжди. І навіть підносити? Ми ж з вами люди чемні, делікатні. Чи ж нам із вами більше всіх потрібно? Диви, зробиш зауваження водієві і можеш наразитися на скандал. Або вскочити у халепу, як ото сталося з журналістом Ю. О. Зилуком.

Працівник районної газети Зилук одного недільного ранку, котрий спочатку не віщував нічого злого, сів в автобус, що рухався з Любомля до Луцька. І раптом побачив, що водій С. А. Ламанський на одній зупинці посадив групу пасажирів, продав їм квитки, але здачі не дав, на іншій — двом юнакам вже не тільки здачі, а й квитків не дав і т. д.

Звичайно, тільки молодістю й недосвідченістю Зилука я можу пояснити той факт, що він виявив, сказати б, чисто обивательську цікавість: чому, мовляв, водій привласнює державні гроші? На це досвідчений Ламанський, не перевантажуючи себе ввічливістю, розтлумачив:

— От ви в неділю робите? Відпочиваєте, катаетесь туди-сюди, а я працюю. Працюю! Тому й гроші беру! До того ж і людям зробив добро, а ви якогось дідька чіпляєтесь!..

Журналістові Зилуку це пояснення чомусь видалося не досить переконливим, і він написав замітку до обласної газети «Радянська Волинь», де описав усе бачене. Коли у Володимир-Волинському автопідприємстві 30212 прочитали цю замітку, то не дуже здивувались, бо згадали, що такі самі коники водій Ламанський регулярно викидав і раніше, протягом усіх десяти років, що працює тут. Торік, наприклад, за ці коники відхопив дві догани плюс одну сувору. Зробивши ці підрахунки, директор дійшов висновку: автопідприємство, не кажучи вже про пасажирів, анітрохи не постраждає, якщо за кермом автобуса не буде водія Ламанського. І звільнив його з роботи.

Усе, отже, завершилось цілком закономірно. Але водій Ламанський вирішив довести, що газета написала про нього неправду. І от хапуга-водій подає у суд позов до Ю. Зилука й до редакції «Радянської Волині», в якому твердить, що факти замітки вигадані й ганьблять його честь і гідність.

Що ж, кожен громадянин має право через суд добиватися спростування неправдивих фактів, котрі

плямують його гідність. Це право передбачено законом. І. С. Ламанський цей закон знав. Що ж, приємно. Бо, судячи з того, як водій поводив себе в автобусі, могло скластися враження, що для Ламанського взагалі ніякі закони не писані. Але деякі закони він усе-таки, як бачимо, знає.

Отже, подав позов до суду. Нарсуд Володимир-Волинського району під головуванням судді Ф. Л. Давидюка розглядає цей позов майже через три місяці після згаданої поїздки. Як і належить за формою, суддя запитав у відповідача Зилука, чим той може довести наведені в замітці факти. Тим, що бачив усе на власні очі, пояснив автор, і докладно розповів як воно відбувалось. «Хто ще може це ствердити?» — поцікавився суддя. «Усі пасажирі, які тоді їхали в автобусі, — сказав Зилук, — але як їх тепер розшукати?»

Свідки, однак, знайшлися. Їх якимось чином зумів розшукати позивач Ламанський.

Суду, мабуть, не зайве було б поцікавитись, як саме водій, котрий після тієї поїздки до моменту звільнення ще півтора місяці щодня возив пасажирів, зумів запам'ятати, хто саме їздив того дня, тобто 13 вересня, і не лише запам'ятати їх в обличчя, а й дізнатись, де вони живуть та працюють, розшукати їх. Але Ф. Давидюк, хоч він, за відгуками товаришів, і досвідчений суддя, цими нюансами чомусь не поцікавився. Діяв, як той казав, за

найпростішою формулою: відповідач свідків не має, а позивач — знайшов. І свідки ті слово в слово калькують версію Ламанського. А тому — рішення суду: факти, опубліковані в газеті, дійсності не відповідають, підлягають спростуванню. Вочевидь, так само міркувала й колегія в цивільних справах Волинського обласного суду, яка своєю ухвалою залишила рішення нарсуду без змін.

Однак журналісти «Радянської Волині» — хвала їм! — перед тим, як спростовувати, не полінилися, виїхали на місце й провели елементарну додаткову перевірку, яку при бажанні могли провести й судді. Взяли пояснення у перонного контролера Володимир-Волинської автостанції З. В. Бондарчук, яка документально спростувала погоджені зі свідками версії Ламанського. Розпитали тих же свідків. Один з основних — працівник педучилища Л. М. Кархут, тільки-но почали його докладно розпитувати, заявив, що він «взагалі недоцуває», а тому в автобусі не все чув. Однак на суді свідчив. Коли ж поцікавилися, чого він тієї неділі їздив до Луцька, то пояснив, що купував там запчастини для мопеда. Навіть розповів, у якому саме магазині купував. Кореспонденти уточнили: в неділю 13 вересня жоден магазин запчастин у Луцьку не працював.

Другий основний свідок — робітник Володимир-Волинського цеху Луцького автозаводу В. В. Заяць. Він добре знає Ламанського, бо щодня їздить цим автобусом із села на роботу. Він на суді також дослісно дублював показання водія: здачу, мовляв, усім давав, і квитки видавав, грошей не привласнював. Пояснив, що тієї неділі він їхав до Луцька на день народження до племінника. Журналісти й тут уточнили: справді, є у Заяця в Луцьку племінник. Навіть двоє. Тільки — от біда! — дні народження в обох припадають зовсім не на вересень.

Виходить, і цей свідок не їздив того дня до Луцька. А на суді свідчив.

І, посилаючись на такі свідчення, нарсуд виносить рішення про необхідність спростування. А колегія обласного суду таке формальне рішення підтримує.

Добре було б, якби глибоко шановані нами судді, розглядаючи різні, в тому числі й такі нескладні питання, не в останню чергу запитували себе: «А свідки хто?» Бо інакше у тих, хто такі їхні рішення потім читає, мимохіть може виникнути питання: «А судді хто?»

О. КРУОВЕЦЬ,
спец. кор. Перця.

Волинська область.

Передбачаю, що прискіпливий читач, звиклий до карасів у сметані, запідозрить, буцімто у заголовок закралася помилка: мовляв, карасів у сметані не буває як з гастрономічної, так і з екологічної точок зору. Бо, по-перше, метан не значиться як приправа в жодній кулінарній книзі, а по-друге, метан — не те середовище, де цій риби краще.

іще з 1975 року, не перекачала з Дніпровсько-Бузького лиману в ставок жодного кубічного міліметра свіженької води. Усе це недвозначно обіцяло, що за короткий строк ставок перетвориться у смердючу багатогектарну калюжу, в якій лише жабам буде де розговітись. Проте Л. В. Решетов з легким серцем і спокійною душею поставив свій

умовити начальника мехколони М. Г. Кравченка довести ставок до пуття. Проте, прямо скажемо, О. Л. Кавун сподівань директора рибкомбінату не виправдав. І в одну прекрасну ніч настала розв'язка: близько 200 тонн риби показало черево.

Мусимо віддати належне живучості карася. За теорією він уже давно мусив би віддати богу душу, бо:

а) у ставковій воді було чимало метану;

б) оскільки ставок давно не чистили, то в ньому гнило усе, що могло гнити, а звідси — майже повна відсутність розчиненого у воді кисню, зате висловлюючись майже по-науковому, надмірний вміст солі, сечовини та фенолу і його сполук.

Як це інколи буває, коли мова йде про масову загибель риби, кінців знайти не можуть. Або точніше — намагаються схвати їх у воду. Вимальовується знайома картина: відповідальних за розведення риби — тьма, а відповідати кому — нема. Ну, припустимо, що директор рибкомбінату В. К. Ющенко здійснював, так би мовити, загальне керівництво і прогледів, коли у воді оті кляті метан та фенол почали концентруватися. Але ж є при комбінаті відділ ставкового рибництва, очолюваний В. В. Бенедєм, працівники якого, образно кажучи, не повинні були очей з води спускати, кожного карасика чи коропчика леліяти.

Бачите, як леліляли!?

Звичайно, якби карась вижив, рибоводи були б на коні. Аякже! Вивести нову породу риби, яка навіть в отруйному середовищі почуває себе чудово, — це ж грандіозно! Ніяких тобі очисних споруд не потрібно, ніякого тобі клопоту із самим розведенням. Але, оскільки дива не сталося, варто, все-таки, встановити, на чий же совісті оті 200 тонн карасів у метані.

В. ГЛИГАЧ.

Херсонська область.

Але, як той казав, проти фактів не попреш. Є карась у метані. Точніше — був. На Херсонщині. У рибколгоспі «Шлях Леніна» Білозерського району.

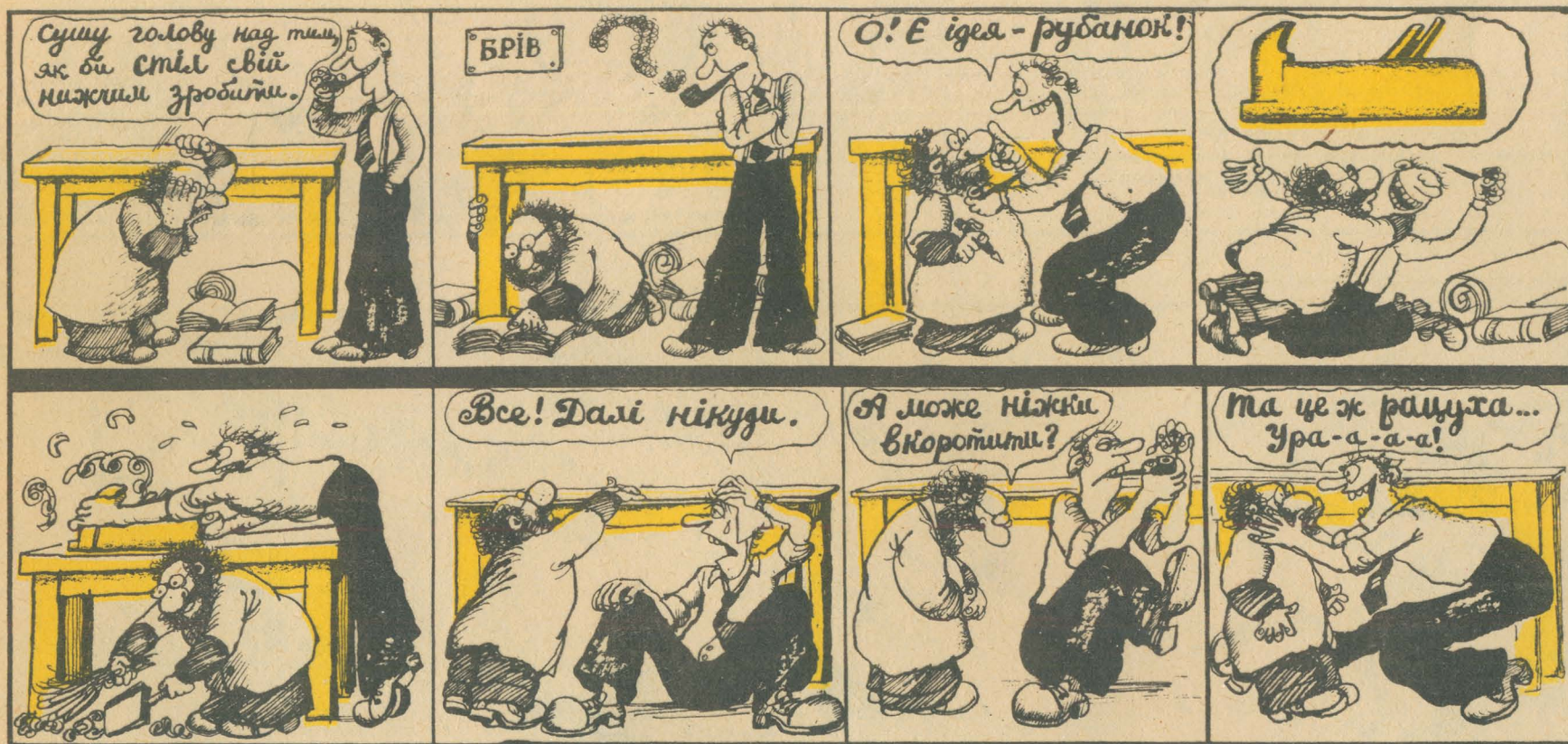
Започаткував цю дивину колишній директор Херсонського рибкомбінату Л. В. Решетов, який не пошкодував ні зусиль, ні часу, аби здати в експлуатацію ставкове господарство, що не відповідало елементарним вимогам. На дев'яностогектарній водоймі не було прокладено по дну гідромеліоративної мережі, насосна станція хоч і вважалася діючою

підпис там, де просив М. І. Кравченко — начальник пересувної механізованої колони № 2 Укрголоврибгоспу, яка виконувала роботи.

Нинішній директор комбінату В. К. Ющенко, як тільки від ставка до його офісу почали долимати запахи аж ніяк не смаженого у сметані карася, вжив оперативних заходів: водойму здали в оренду вищезгаданому рибколгоспу «Шлях Леніна». Певно, товариш Ющенко сподівався, що голові колгоспу О. Л. Кавуну пощастить зробити те, що не вдалося ні йому, Ющенку, ні його попереднику Решетову, —

МУЛЬТИК З ПЕРЦЕМ

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

ВИХОВНИЙ ПРОЦЕС

ГУМОРЕСКА

— Ну, важкий шлях до знань? — запитав увечері батько.

Славко мовчки дістав щоденник. Батько уважно прочитав: «Кури в туалеті», багатозначно крешучи, розписався у правому кутку сторінки і показав запис матері, уважно стежачи за ефектом.

— І які ж сигарети ти палиш? — нарешті запитав він у сина.

— «Памір», — сопучи, відповів той.

— Я так і думав, другий сорт! — вигукнув батько. — Найшкідливіші для організму.

— Ти, звичайно, був би не так занепокоєний, коли б він кури в «Космос», — кинула мати.

Батько вдав, що не почув її іронії.

— А по-друге, курити в туалеті просто негігієнічно. Хіба я коли-небудь кури в туалеті?

— Тебе мама завжди на балкон виганяє, а взимку у під'їзд, — озвався Славко.

— Досить того, що курячи в кімнаті, ти впустив недопалок на килим. Згорів увесь. А його ж дістала моя мама, — мати кинула на батька гнівний погляд.

— Не мама, а тьотя Капа.

— Не має значення.

— Має. У тьоті Капи на базі батька рідного дістати можна.

— А скільки грошей пускаєш на дим! — закричала мати.

— Я виховую сина, а ти мені зриваєш... виховний процес! — не відступав батько. Він порожнів, а потім знову зів'яв.

— Я думаю, Славику, що ти зробив висновки? — втомлено звернувся він до сина.

— Еге.

— Які ж, коли не секрет?

Славко довго мовчав, потім зібрався з духом і випалив:

— Якщо я буду курити, то женитись — ні в якому разі...

Ігор СЛІСАРЕНКО

Амбіція.

В обід глава родини, як завжди, рівно о першій прибуває додому. У вітальні на середину килима звично висувається різблений стіл із ніжками у вигляді левових лап, розстелюється скатертина-гобелен. З кухні мати прикочує візок — у тарілках мейсенської порцеляни апетитно парувє бульйон, на візерунчастому блюді золотяться сухарці, щойно з тостера.

— Анжелю, до столу!..
Рояль у сусідній кімнаті замовкає, з'являється акселератка-дочка — студентка консерваторії. Вона в джинсах, прозорій блузі-марлюсі. Тонкими, мов спатетті, пальчиками з ювелірно обробленими нігтиками бере срібну ложку й мляво умочує в бульйон.

— Ну, як у тебе з «Бурре» Баха. — цікавиться мати. — Подукаєш? А то давай запросимо професора, хай попрацює з тобою додатково.

— Авжеж, — підтримує батько. — Дочці Корольока «хвіст» аж ніяк не до лиця.

Мати подає на стіл бронзових курчат із картоплею «фрі», праний соус у кришталевій вазочці.

Ангела промокає серветкою губи й тремтячим голосом вимовляє:
— Тільки одне від вас і чуєш: вчись та їж, їж та вчись! Ніби я дитинча. А ви думаєте про моє майбутнє? Мені он уже дев'ятнадцять, а я ще жодного разу замужем не була..

Щелепи у батьків замирають у недоброму передчутті.

— Річ у тому, — продовжує дівчина, — що Вася учора мені освідчився... Виделки разом брязкають об тарілки.

— Це ж який такий Вася?

— Отой чубатий, в окулярах. Пам'ятає, допомагав настроїти рояль?

— А він що, теж музикант? — насторожується батько.

— Ні, геолог. Ось-ось кандидат наук.

— Пхи, велике цабе — кандидат! Певне, й розписалися вже? Ще ні? Ну, доцю, хоч за це уклін! Порадувала батьків! А жити ж де думаєте?

Поки що знімаємо куток, а потім Вася запишеться на кооператив.

— Еге ж, щедрий на тестеві гроші! — гримасе посудом батько. — І дурень зварить кашу, як пшоно є.

— Ти забув про мою стипендію.

— Від неї у тебе залишається лише

тінь — для вій. Ну й відкопала собі пару! Геолог! От і підеш із ним по миру.

— Вася мені подобається, — Анжела копилить губу. — Він, до речі, єдиний син професора-дерматолога.

— Кого, кого? — скипає батько. — Щоб Корольоки родичалися з якимсь там дер... дерма... Тьху, сором і вимовити. Коротше, й знати його не хочу! Ач, хуткий, знайшов, до кого прибитися.

— Тато правий, Анжелочко, він не нашого пера пташка, — підтакує мати. — Потім все життя лікті гризтимеш.

Дівчина схлипує і прикладає до очей носовичка.

— Ну, хіба ж не дурепа! Ти їй печене, а вона тобі смажене...

Батько спересердя кидає назад у тарілку охолоде курча й залпом ковтає келих соку манго з кубиком льоду.

Відсуває крісло від столу. Звичайно годину-дві після обіду він відпочиває на тахті, але зараз рвучко гримасе дверима, зриває з місця «Ладу» й повертається на роботу.

Там на нього вже давно чекають. Десятки очей — чоловічих і жіночих, хто благально, хто з тривогою, хто улесливо — стрічають його і проводжають до службових дверей пункту приймання склопосуду. Проте пожаттям одразу змінюється на розпач — у віконці сердито брязкає табличка «Прийому нема». Люди з сумками та портфелями, набитими порожніми пляшками, сутужно розбрідаються по домівках...

м. Харків.

Савелій ЦИПІН.

— Наш директор підібрав собі секретарку — кращої не придумаєш. Він навіть сам її боїться.

ЗАЛІЗНИЙ НОРОВ БУВ У ГРЕБІНЦЯ...

БАЙКА

Залізний норов був у Гребінця. Нехай підлеглі — винні чи не винні, — та полюбляв безкраю, без кінця «наводити порядки» у чуприні.

Всі Волосини гнулись перед ним і кланялися шефові-громилу. Перед його характером твердим кому було устряти під силу?

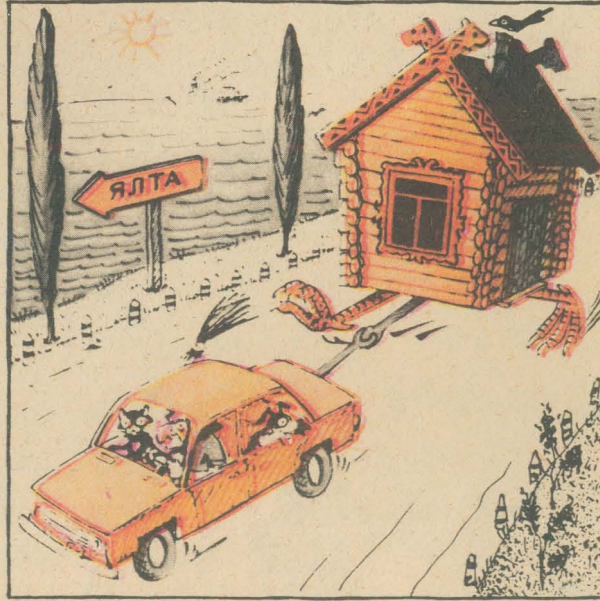
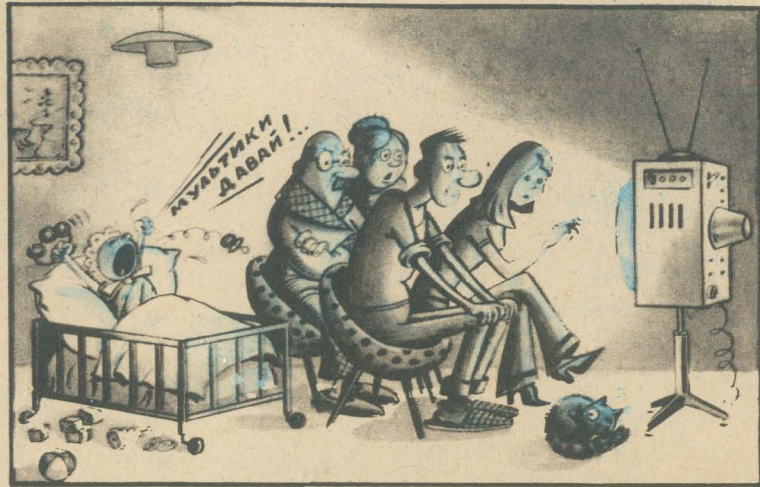
Коли ж бо той чи інший Волосок не гнувся і не вився у покорі, то шеф тоді давав йому урок, зубами підгризаючи під корінь.

Скінчилась чим історія оця? Тим, що на місці пишної чуприни у підпорядкуванні Гребінця не залишилось ані волосини.

Тому-то констатую під кінець: так енергійно прочесавши штати, зостався не при ділі Гребінець, оскільки — більше ніким керувати.

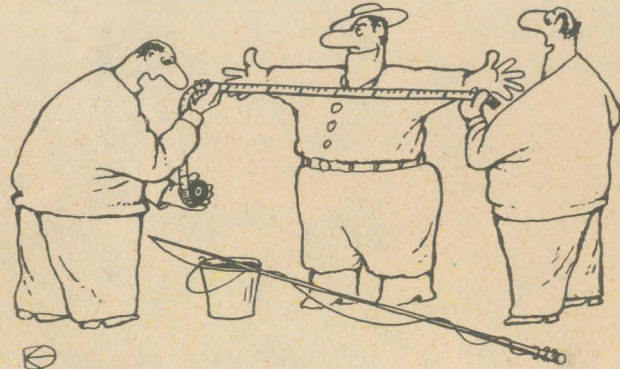
Анатолій БОРТНЯК.

У ногу з технічним прогресом.

— Вирішила помити голову дощовою водою.

Без слів.

— Вам «Захід», «Ніч», «Полудень»?

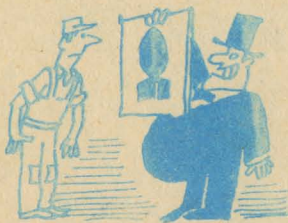

Без слів.

Вольфганг ЕБЕРТ

У «КАЗИНО», «АПТЕЦІ» ТА «КОНЮШНІ»

Яких Бонн вживає заходів проти зростання безробіття? Чи там тільки роблять вигляд, що намагаються вирішити цю проблему?

Завітав я в міністерство праці й соціальних справ, де саме відкрився новенький, як лялечка, відділ під назвою «Забезпечення зайнятості». Життя там вирувало. Мимо мене кулею пронісся старший референт. Я ледь догнав його і схопив за полу піджака.

— Ніколи, ніколи, — зарепетував він, витираючи спітніле чоло, — я страшенно зайнятий, роботи вище вух. Усе-таки вдалося умовити його вділити мені кілька хвилин.

— Над чим ви тепер працюєте? — допитувався я, намагаючись не відстати від заклопотаного референта, що мчався коридором наче ошпарений.

— Я координую діяльність різних груп, які займаються проблемою безробіття.

На якусь мить ми загальмували біля дверей із написом «І-С».

— Цей відділ на нашому жаргоні називається «аптекою», бо щодня розробляє по 227 рецептів боротьби із безробіттям. Хлопці не встигають виконувати норму, доводиться вводити понадурочні.

На наступних дверях я побачив табличку: «Не заважати! Виконується термінова робота».

— Це відділ II-B, або, як ми

називаємо його, «конюшня». Тут наші працівники сушать собі голови над проблемою: чому старий кінь псує борозну? Загальноприйнятою мовою кажучи — чому підприємці більше не хочуть робити капіталовкладень і тим самим сприяти створенню нових робочих місць?

У сусідньому кабінеті, як можна було судити, розігрувалася бурхлива суперечка.

— Відділ IV-B, «казино». Тут гра іде на мільйони.

— Які мільйони?

— За цими дверима вирішують, як відзначити появу двохмільйонного безробітного — ця подія, як видно, не за горами. Одні вважають, що треба влаштувати йому урочисте вшанування, інші пропонують обійти мовчанкою це магічне число і надалі просто автоматично давати роботу кожному безробітному, який завершуватиме мільйон.

— А де ж для нього ту роботу знайти?

— Та тут же, у нас, звісна річ. Ми задихаємося від нестачі працівників, і дедалі усе більше.

Він поволік мене далі. З-за наступних дверей доносився регіт.

— Відділ VI-D, наш «косметичний салон».

Я не зміг утаїти здивування, і він пояснив:

— Річ у тім, що Штінглеві (керів-

ник федерального відомства з питань праці. — Ред.), який регулярно виступає у телевізійній програмі «Новини дня», щоразу доводиться називати усе неприємніші цифри. От їх попередньо й обробляють у «косметичному салоні», щоб здавалися гарнішими. У нас є спеціальні «перукарі», які «причісують» незручні слова. Наприклад, замість слова «безробіття» тут придумали благозвучний вислів «неповна зайнятість», замість «криза» — «послаблення кон'юнктури» і так далі. Ми наблизились до кабінету, з-за дверей якого лунало могутнє хрюпіння.

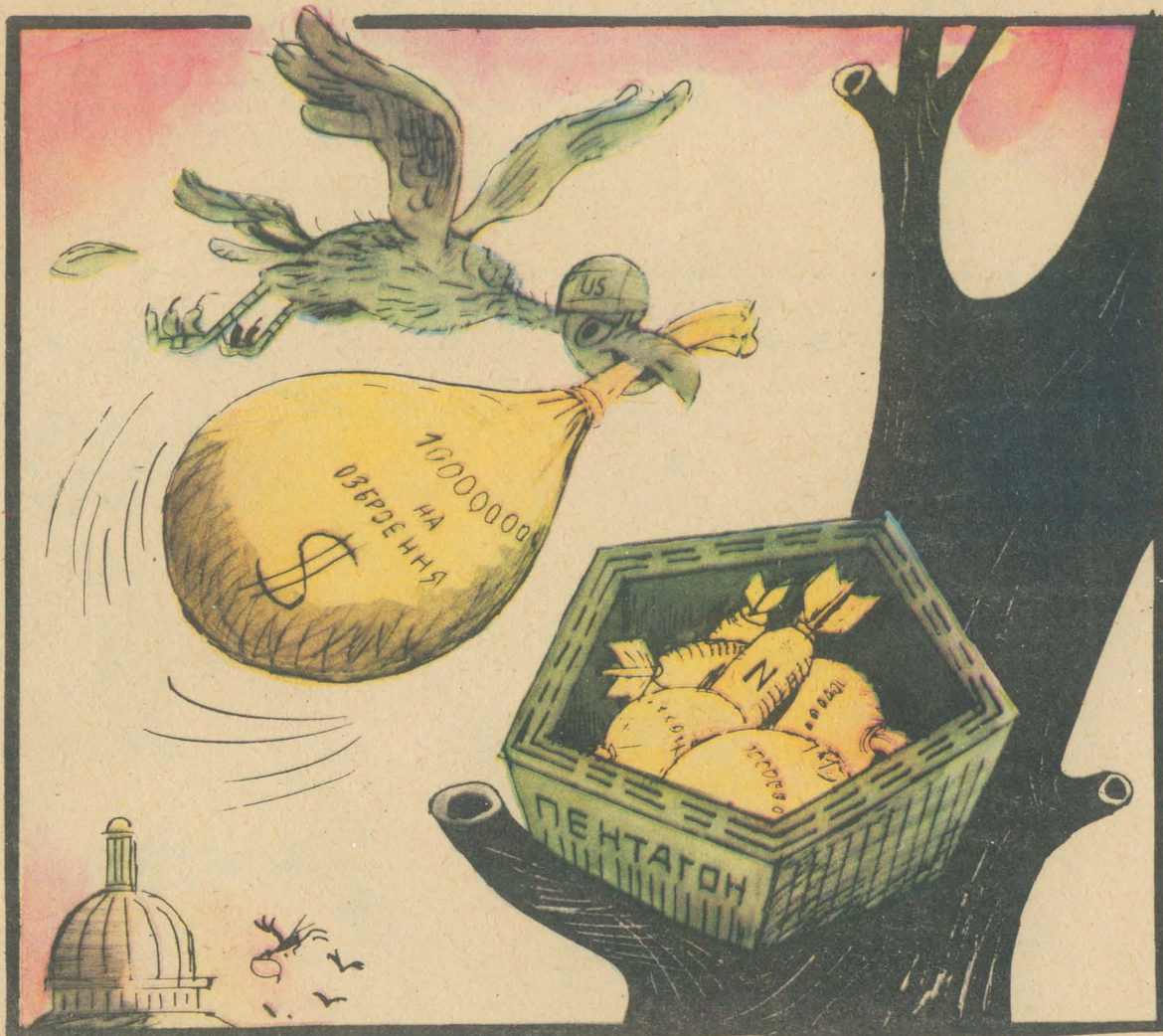
— VII-F, наші «художники». Видно, поспули від перевтоми. Та й не диво: роблять вони нелегку справу. Їх завдання — замазувати громадськості очі, аби не помітила, що надані урядом субсидії підприємцям використовують зовсім не для того, щоб створювати нові робочі місця.

— А над чим трудяться тут? — запитав я біля останніх дверей.

— Це наш секретний відділ пропаганди, друга назва — «відділ шантажу». Його працівники розповсюджують — звичайно, неофіційно! — ідею про те, що покінчити з безробіттям можна лише в тому випадку, якщо ми будемо виробляти більше зброї.

«Гольцарбайтер-цайтунг»,
Дюссельдорф.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

Яструбине гніздо.

І сміх, і гріх

ЧЕСТЬ МУНДИРА

Один оберлейтенант армії ФРН з'явився у тренувальному костюмі в банк і, погрожуючи пістолетом, примусив касира віддати йому всю готівку каси — 15 тисяч марок. Гроші, як виявилось, потрібні були йому для сплати картярського боргу, бо такий борг вважається боргом честі, а честь офіцерського мундира вимагає, щоб він сплавчався в першу чергу.

РАСИСТСЬКИЙ ВИКРУТАС

У Йоганнесбурзі (ПАР) став до ладу новий госпіталь, у якому створені окремі відділи й операційні для білих, індусів і африканців. Та на практиці такого суворого розподілу здійснити не вдається, бо бракує медичних сестер. Тому-то міністерство охорони здоров'я видало наказ, яким у «білих лікарнях» дозволяється використовувати при операціях медсестер-африканок. Обгрунтовується ця «лібералізація» тим, що «білий пацієнт, перебуваючи під наркозом, усе одно не може бачити чорної сестри».

ЗАГАДКА ДЛЯ ВЧЕНИХ

Кілька днів учні в штаті Джорджія (США) вивчали якусь чорну пористу речовину, надіслану в поліцію одним громадянином. Той чоловік, бачите, ішов собі вулицею, як раптом «ця штука» упала перед ним на тротуар; і тепер він має всі підстави вважати, що то кусочок «літаючої тарілки».

Для вчених мужів речовина виявилася справді загадковою. Врешті-решт, один із них узяв ту загадкову речовину додому. Його дружина понюхала її і одразу ж розгадала таємницю її походження: якась господиня підсмажувала тости (скибочки хліба), перепалила їх та й викинула у вікно.

Народні УСМІШКИ

КОЖНОМУ СВОЄ

Піп з селянином гребли сіно. Принесли їм пити: попові — молока, селянинові — води. Напилися вони і знову взялися за роботу. Піп гребе сіно в копицю, а селянин — у воду.

— Що ти робиш, грішнику?! — спересердя гукає піп. — Куди ти гребеш?

— Ви, отче, гребете свій корові, а я свій... — спокійно відповів селянин.

Повідомив М. ЯВОРСЬКИЙ.

с. Пиняни
Самбірського району
Львівської області.

СТУПІНЬ ГОТОВНОСТІ

— Який ступінь готовності нового будинку?

— Рапортувати можна, жити — ще ні.

ЗА ПРИПИСОМ ЛІКАРЯ

— Я приписав вам викурювати тільки по одній сигареті після їжі. І от результат: у вас прекрасний вигляд, ви непомітно набуваєте форми.

— Ще б пак! Я тепер їм десять разів на день.

Повідомив В. ГРИНЕВИЧ.

м. Тернопіль.

НАВПАКИ

Вчителька пояснила дітям, від чого буває день і ніч. Далі сказала:

— Отже, діти, вдень люди працюють, а вночі відпочивають... Що ти, Миколко, хотів сказати?..

— А мої тато й мама інколи роблять навпаки.

— Чому так?

— Вони бояться вдень... гнати самогон.

Повідомив П. ЛЯШЕНКО.

м. Харків.

ПОРЯТУНОК

Пливуть два приятелі через річку, а річка широченька — метрів двісті. І от, коли до берега лишилось, як од печі до ослона, один пробурмотів знесилено:

— Ти знаєш, куме, я відчуваю, що не допливу, вертаймося назад...

Повідомив Р. ТОЛКАЧЕНКО.

м. Чернівці.

ГОРОХ І ЯЙЦЯ

Давно це було. Бідний чоловік позичив у пана два варені яйця. За кілька років пан згадав про них і питає свого адвоката, як би ті яйця повернути, та ще й з прибутком. Адвокат порадив, що з тих яєць могло бути дві курки, вони могли нанести купу яєць і т. д. Нарухав так, що біднякові довелося б усі пожитки віддати...

Дізнався про це сусід бідного чоловіка та й запропонував свою кандидатуру на адвоката. Почався суд, а біднякового адвоката немає. Нарешті приходить, а суддя сердито питає, чого той запізнився.

— Та, пане, поки зранку наварив гороху та посіяв його, то й час минув!

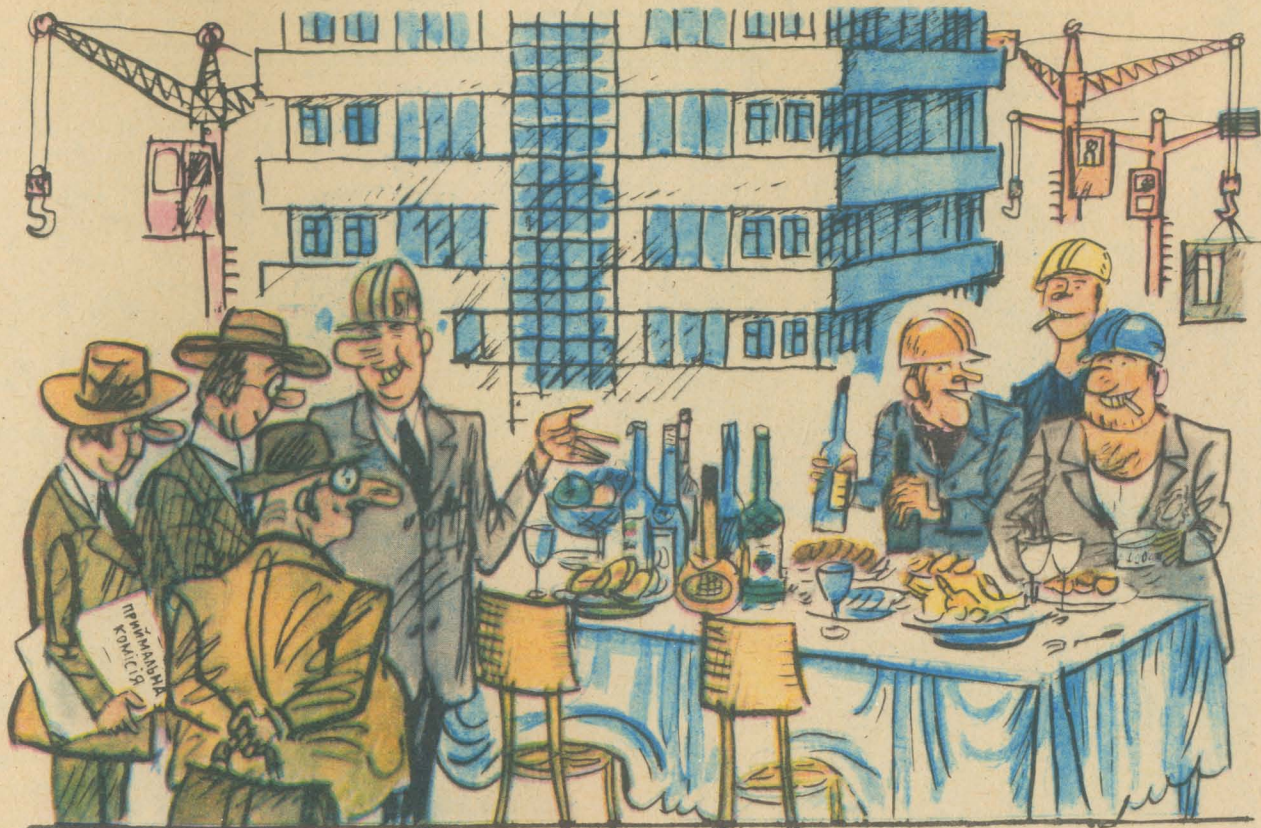
— Дурний же ти, хлопе, — сміється суддя. — Та хіба ж варений горох ростиме?

— А з варених яєць хіба могли бути курки? — перепитав той.

Нікуди було подітись судді, і панові в позові відмовили.

Повідомив В. НАДВОРНИЙ.

м. Радехів
Львівської області.

— Давайте, товариші, спочатку прийемо оцей об'єкт.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Якби хтось спитав начальника поштового відділення села Лозовий Яр (Київська область, Яготинський район) Гермаша, що він більше за все на світі любить, той відповів би — владу. Бо не хоче Гермаш передавати термінову телеграму — повідомлення про похорон — і не передасть, не хоче викликати лікаря — і не викличе. Хоч гопки скачи. І почуваче себе при цьому якимось князьком. Про

таку негідну його поведінку написали до «Перця» жителі села. На прохання редакції лист перевірів Яготинський райком партії.

Як повідомив секретар райкому тов. В. Парашнюк, факти, наведені в листі, мали місце. За зловживання службовим становищем П. Гермаша з посади начальника поштового відділення звільнено.

ГУМОРЕСКА

Іван Спиридонович Кишка вважав судові засідання своїм найулюбленішим хобі і, бувало, просиджував у судових залах з ранку до смеркання. Кого там судили і за віщо судили — це його найменше турбувало. Головне, що такий процес відбувався, і це приносило Кишці велику радість. Іван Спиридонович готувався до засідань заздалегідь: ще ввечора старанно голився, в портфель клав чисті зошити (цікаві місця судового процесу він завжди конспектував). Списаних зшитків у нього набралось вже кілька десятків, і він планував їх колись видати окремою книжкою... Конан Дойл міг, а він, Кишка, гірший?

Сьогодні Іван Спиридонович взяв чистих зшитків аж п'ять — судили його сусіда Онисима Тютітя, який на весіллі у Петра Качура заклався, що підніме дубову колоду. Микола Ворона взяв на себе функції арбітра і вже було хотів воздати хвалу переможцеві, та в цей момент колода вислизнула з Тютітьєвих рук і гепнулася на ногу Вороні... Профспілка визнати цю травму виробничою навідріз відмовилася, і Ворона, аби хоч якоюсь мірою компенсувати матеріальні збитки, подав у суд на Онисима Тютітя...

Тож не дивно, що Кишка так поспішав, навіть не поспідавав дома. Він поспіхом забіг у їдальню, взяв півпорції грибного супу, пельмені і чай. Страви поставив на стіл і подався відносити порожній піднос. Повернувся — і не повірив очам: за столом сидів якийсь розпатланий тип і сьорбав з тарілки його улюблений грибний суп.

Кишка аж затрусився, та змовчав, бо окрім трьох

підозрілих типів, котрі сиділи оддалік, у їдальні більше нікого не було.

— Суп можеш жерти, але пельменями ти таки не скористаєшся! — вирішив, зрештою, Іван Спиридонович, сів за стіл і рішуче підсунув до себе тарілку з пельменями.

Патлатий тип зиркнув на нього, поспіхом досьорбав суп і, слова не мовивши, мотнув із їдальні. — Ач, хамлюга, який! — засопів Іван Спиридонович, і враз його перекошило: на стільці поруч не було його портфеля.

— Тримайте злодюго! Він поцупив мого портфеля! — зірвався він з місця...

У їдальні зчинилася метушня, хтось із кухарів кинувся було разом з Кишкою надвір, та де там: патляні сліди прохолов.

— Як собі хочете, а я цього так не залишу. Крадіжка сталася у вашій їдальні, отож поверніть мені портфель! — рішуче заявив Іван Спиридонович і вже взявся було за книгу скарг і пропозицій, як тут у події втрутилася прибиральниця посуду:

— Так он же ж якийсь портфель. То, бува, не ваш?

Іван Спиридонович глянув і зацікавився: через два столики лежав на стільці його портфель, а на столі парували грибний суп і масно блищали пельмені...

— Носить тут всяких! — пробурмотів розгублено Іван Спиридонович. — Через нього на такий суд запізнився!..

Павло ДОБРЯНСЬКИЙ.

м. Івано-Франківськ.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Свербіагол

Хто не знає в школі Лору?..
Є у Лори лютый ворог.
Шкодить їй на кожнім кроці:
Заважає на уроці
І писати, і лічити,
І граматику учить.
З ним цій дівчинці біда:
Він їй вуха заклада.
Що там вчителька говорить —
Не дає послухать ворог.
Скаче гірше помела:
— Ала-ла-ла-ла-ла-ла!..
Лізуть вже на сторінки
«Двійки» — чорні гусаки.
Що ж воно за вража сила
Так на дівчину насила?..
Скаже кожний хлоп'ячок:
— Балакучий язичок!

Володимир ЧУБЕНКО.

м. Запоріжжя.

СКІЛЬКИ БУДЕ!

Запитала в Тані Люда:
— Два і вісім — скільки буде?
Морщить ніс кумедно Таня:
— Ну й заплутане питання..
— Ось, візьми цукерки в руки
І додай... Проста ж наука.
Таня враз підрахувала:
— Буде десять. Ох, як мало!

Сергій ВОЙПОК.

СУМНІВИ ПЕТРУСА

— Петрику, затагни нитку в голку, бо
я недобачаю, — просить бабуся. А він:
— Ну й хитра бабуся: як нитку в голку
затягти, так недобачає, а як я десь
городами біжу на річку, так добачає...

Григорій ГАРЧЕНКО.

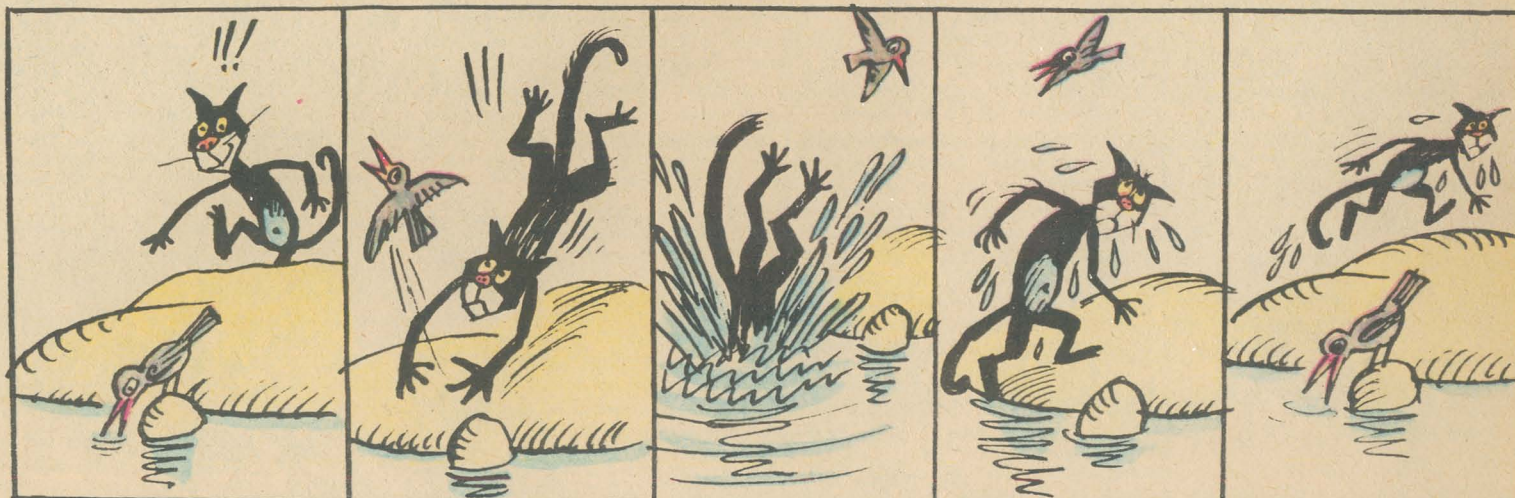
ШАРАДИ

З Н — в царя на голові.
З В — тварина у хліві.
(Корова — коро́ва)

З Т — робоча колісниця,
З К — домашня й дика птиця.
(Та́чка — кнєж)

Василь КРАВЧУК.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

ОТ ЛЮДИ!

ГУМОРЕСКА

До кабінету завідуючого гаражем Шпака шофер Микола Грицик заходив несміливо і навіть з острахом. Потерпав, бо йшов до шефа не в службовій справі. У нього було прохання інтимного характеру, яке можна сформулювати досить стисло: «Дозвольте машиною тітку на автостанцію відвезти».

Вислухавши Миколу, Шпак із хвилину обмацував його пильним поглядом, а тоді хмикнув:

— Тітку, кажеш?

— Тітку, Іване Марковичу. Я за двадцять хвилин устигну, в обідню перерву.

Шпак наліг геркулесівськими грудьми на стіл, примружився.

— Так кажеш, тітку? Думаєш, я тобі й повірю? От люди! Не можеш сказати правду? Зайде і починає тин городити. Наговорить такого, що й класти нікуди. Кажу прямо: куди думаєш мотнутись?

— Я ж кажу, тітку на автостанцію підвезти. Приїздила в гості. Ну, надавали їй різних гостинців, а жінка немолода. Важко з речами.

— От люди! — аж застогнав Шпак. — Ніби змовилися. Той канючить машину шифер привезти, тому треба дрючки з пилорами привезти. Знаю я ті дрючки! Мене не обдуриш.

— Іване Марковичу, слово честі, я хотів тітку відвезти.

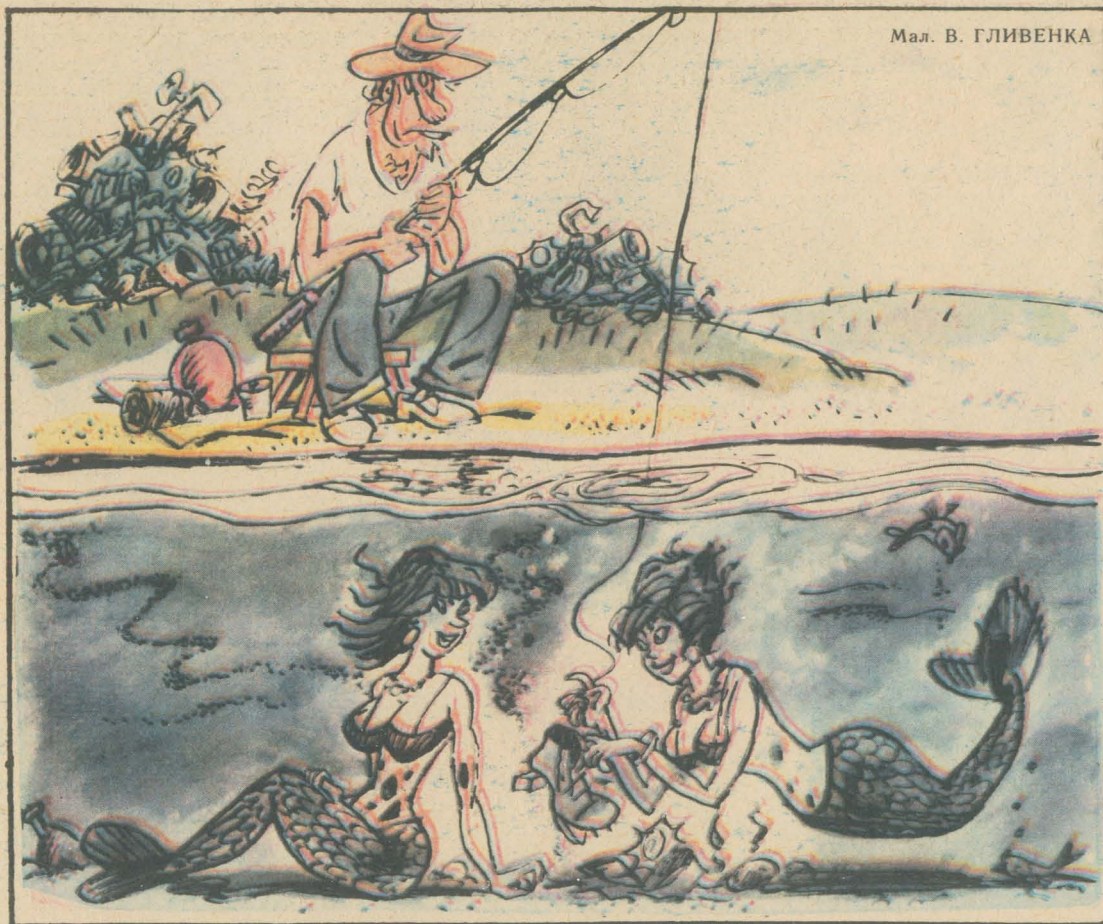
— Не давай хоч слова, — простогнав завгар. — Мені не шкода машини, і хлопець ти непоганий, але не дозволю. Не люблю, коли мене намагаються обвести навколо пальця, як дитину.

— Так, то й так, — підвівся Грицик. — Сказали б зразу, що не можна, а то...

— Хто сказав «не можна»? Чому не можна? — викотився з-за столу Шпак. — Хіба я не людина? Хіба не розумію? Але й ти будь людиною, не пускай туману в очі. Треба тобі по пляшку горілки в Трипілля гайнути, так і кажи.

— Яку пляшку? Я тіт-ку...

— Залиш тітку в спокої, — скривився Шпак. — Розносився з нею, як із принцесою. Поклади отак

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Спочатку дно почистимо, а потім причепимо йому яку-небудь рибинку.

руку на серце і, як на сповіді, признайся, нащо тобі машина? По пляшку, еге?

Грицик побагровів.

— П-помирилися в-ви, — мовив затаючись. — Я не по пляшку. Я... ящик думаю взяти. Або й два. І 6-буду дудлити потихеньку.

Шпак зробив жест, наче хотів обняти і приголубити Миколу.

— Отак би й давно. А то завівся, як зіпсована платівка: тітку, тітку, тітку... Хіба я не людина? Признаюсь чесно, теж не святий. Люблю чарчину-другу перехилити, але... не в робочий ча-ас. Візьму пляшку додому і в колі сім'ї... Розумієш мене?

— Де вже тут не зрозуміти!

— Молодець. Метикуватий ти. До речі, я не поділяю смаків тих, хто віддає перевагу різним коньякам, ромам. «Пшенична» — напій в самий раз. «Пшенична», зрозумів? Ну, давай, дуй! І не затримуйся, Грицику.

Тітку на автостанцію Микола відвіз якраз вчасно. Ще й на автобус посадив стареньку. На зворотному шляху купив у магазині пляшку «Пшеничної» і за півгодини був уже в гаражі. Простуючи до завгара, Микола зустрів приятеля Юрка Довбню.

— Слухай, Колю, — зупинив він Грицика, — ти недавно кабанчика заколов. Позичиш четвертинку сала? Я ввечері зайду.

— Будь ласка, — стенов плечима Грицик.

...— От люди! От люди! — зустрів Миколу вигуком завгар. — Щойно був цей здоровило Довбня. Теж казку розповідав. Його тєсть буцімто у сусідньому селі столярує, так просив дозволу ввечері з'їздити забрати від нього двері й одвірки. Поморочився я з ним, поки правду випитав. А то завівся про одвірки, як ти про тітку. От люди!

Григорій ШИЯН.

«Бринчала скрипка на помості.
Ой! Скільки в неї було злості?!
Коли незграба Музикант —
Виконував мелодії варіант».

Л. Л-ч з м. Красного Луча.

— По секрету признаємось, що у деяких поетів перо теж від злості бринчить!

«ЗАГАДКА ПЕРЧЕНЯТКА
З неба груша упаде,
Все навколо пропадає.
(Бомба)».

М. Х-ко з Волині.

— Страшенно смішна загадка. Дітки дуже сміялися. До сліз.

«Ведмідь клюнув на Лисицю
Та не знав бідняга,
Що придбав її спідницю
Другий залицяга».

Д. С-ук з Літинського району на Вінниччині.

— З вас колись вийде неабиякий поетяга!

«Сірнику я запалив,
І до носа притулив:

Витрик З ПЕГАСА

Як понюхав — ото гадость!
З тих пір більше й не курив!
Зрівняти мої вірші з поетами великими — не
можна, але ж рима є!»

Ю. М-як з м. Тального на Черкащині.

— З чим і поздоровляємо!

«Ведмідь у лісі лекцію читав
«Про профілактику алкоголізму»:
— Якби ви знали, що була від того

оп'янізму?...»
Б. О-ко з Нових Санжар на Полтавщині.

— І як вам вдалося підслухати оцей ведмедизм?

«Жінка сльози проливає,
А бабуся все гадас:

— Що за світ настав їй-богу,
Спокійно стать не можна на ногу».

П. М-ко з Черкас.

— Тренуватися треба!

«Розположилась муха на пляжі.
Вигріває черево і груди...
— Хіба я не така,
Як ото всі люди?»

А. В-ка з Решетилівського району на Полтавщині.

— Автору видніше!

«Плати із вас я не требую — прошу тільки одне — надрукувати.
Купив Іван автомашину
І посадив туди дружину,
На газ щосили натиснув
І на прогулянку гайнув.

Годину мчав, а може й ні,
Раптом глянув — пост ГАІ.
Йому б тут затормозити,
А ще ліпше — газ пустити...»

А. Б-ба з м. Ямполья на Вінниччині.

— Даремно відмовляєтеся від плати. Дуже цінна порада!

— І я теж, якби не підкладала яйця в чужі гнізда, не була б така самотня!

СТРАШНЕ ПЕРО НЕ В ГУСАКА...

«Глянувши на Хому, ми можемо помітити ненависть до панів».

(З учнівського твору).

Надіслав М. АНДРІЙОВСЬКИЙ.

«Сьогодні відбудуться економічні заняття на тему «Стягнення і заохочення за порушення трудової дисципліни».

(З оголошення).

Надіслав Г. ПСАЛТИРЯ.

«Треба нам розгон шоферів робити до 10 годин. Кожного місяця строго слідить, щоб кондуктор був

прив'язаний до свого шофера, а шофер — до маршруту.

Також, за місяць всіх шоферів перевести кондукторами, а кондукторів потихеньку ліквідувати».

(З протоколу зборів).

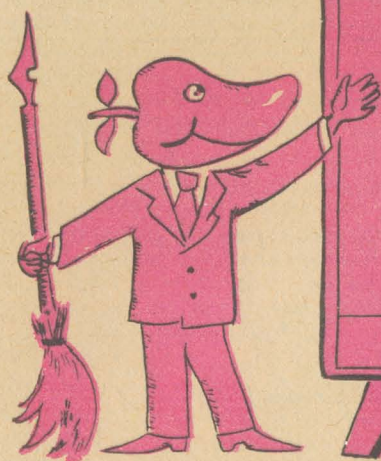
«Продаєця хата уся на батареях: опалення через фігель. Є садок, сарай, копиця сіна у дворі, а вода за двором.

Звертає в любое время, кроме выходных».

(Із об'яви).

Надіслала Ю. НУЖНАЯ.

ПЕРЧАНСЬКИЙ ТЕЛЕВІЗОР

Добридень, шановні телеглядачі! Сьогодні ми ведемо передачу з котловану майбутнього глибоководного озера, яке незабаром утвориться на місці теперішньої вулиці Лаврищева в Ужгороді. Наповнює цю водойму ось уже кілька років міський водопровід через прорвані труби. Питною водою залито весь пустир аж до залізничної колії. Уздовж берегів цього унікального водосховища вже розрісся очерет, вечорами лірично квакають жаби. Минулого літа на цьому місці навіть деякий час попрацював був бульдозер: наробив іще більших ям, засипав тротуари і зник від лиха подалі. А небажані водії ще й досі намагаються проскочити своїми

машинами чи то до бази будматеріалів, чи до нафтобази, чи на заправочний пункт, чи до якоїсь іншої з численних організацій, до яких веде ця злочасна, фактично уже колишня вулиця. Що з цього виходить, ви бачите на ваших екранах. Додамо, що телеінтерв'ю у голови виконкому міськради т. Поповича та начальника управління водопровідно-каналізаційного господарства т. Причині нам узяти не вдалося: вони саме були на черговому засіданні, присвяченому впорядкуванню рідного міста.

На цьому, товариші, до побачення. До чергового телебачення!

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Я людина тихої, сумирної вдачі. Але слово честі, мене аж тіпати починає, коли згадаю про тих, хто ремонтував наш трактор ДТ-75. На жаль, не знаю їх поіменно. Лагодили трактор у білогородській майстерні Хмельницької облсельгосптехніки, лагодили з березня минулого по лютий цього року. Коли трактор привезли у господарство, довелося розбирати його майже повністю, бо всі гвинти кріплення були не загвинчені, а забиті молотком. Знімали радіатор та водяний насос, замінили паливну апаратуру, маслонасос і т. д., і т. п. Одне слово, бачив я халтуру, але такої навіть уявити не міг.

Цілий місяць возилися ми з трактором, здавалося, довелося його до пуття. Але відпрацював він лише дві години: полетіли підшипники в каретці і направляючому колесі, які ми не чіпали.

Що ти, Перче, порадиш робити з такими бракоробами? Закликати їх до совісті? Її, я впевнений, немає в людини, котра забуває гвинти молотком, знаючи, що підводить такого ж робітника, як і він сам.

І. КОВАЛЬЧУК.

механік колгоспу «Хвиля революції»
Іллінецького району Вінницької області.

Порадь, будь ласка, де можна знайти ясновидця, щоб хоч приблизно назвав дату, коли нарешті колгоспові імені Орджонікідзе Нікопольського району повернуть автомобіль УАЗ-469Б. Уже майже два роки, як відправили ми його на Краснолуцький авторемонтний завод Ворошиловградської області. І хоча пообіцяли нам відремонтувати машину якнайшвидше — протягом трьох місяців, — ми й до сьогодні отримуємо від ремонтників лише листи-запевнення: мовляв, ось-ось дійде ваша черга, ось-ось автомобіль поставлять на конвеєр.

А ще, Перче, я поцікавився б у ясновидця й тим, коли все ж таки з'явиться елементарна службова відповідальність у керівників цього авторемонтного заводу?

В. ОСТРОУХ, водій.

Дніпропетровська область.

Дуже дотепний малюнок ти опублікував у своєму № 5 за цей рік. На ньому зображений дорослий дядя, який грається у дитячу гру — класики. Тільки замість камінчика, якого, за правилами гри, переганяють з клітинки в клітинку, дядя переганяє... з кварталу в квартал недобудований об'єкт.

Дуже сміялися ми над цим малюнком. Бо відразу розгадали, кого художник мав на увазі. Звичайно ж, керуючого трестом «Волинсьільбуд» Олександра Пилиповича Андреева! А незавершений об'єкт — то сільське професійно-технічне училище лісового господарства у селищі Маневичах, яке ось уже багато років споруджує цей трест. Згідно з однією дуже серйозною постановою, яка вийшла ще в 1975 році, це училище мало стати до ладу 1980 року. Згідно з іншою, не менш серйозною постановою, його повинні були відкрити у третьому кварталі 1981 року. Тим часом, кінця будівництва не видно й досі. Бдине, в чому будівельники перевионали план, — так це по збитках. На сьогоднішній день вони становлять більш як 200 тисяч карбованців.

Чи не міг би ти, Перче, нагадати тов. Андрееву, що він давно уже вийшов з дитячого віку і гратися в подібні ігри йому не личить?

М. ЛУЦЮК,

директор СПТУ, що будується.

Волинська область.

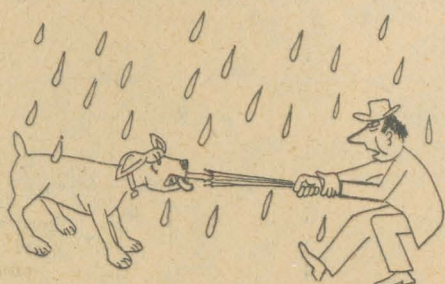
Десь у 1980 році на станції Щасливий Знаменського відділку залізниць розвантажували кілька спеціальних житлових вагончиків. Кому вони адресувалися, ми не знаємо. Певні лише, що доля планувалася їм краща, ніж та, що випала, незважаючи на оптимістичну назву станції. Переконавшись, що керівництву станції немає до них ніякого діла, сюди зачастили любителі всього, що погано лежить. Два вагончики вже обідрали, як липку, зняли все, що можна було зняти, тепер взяли за третій. Віриш, Перче, дуже сумно стає на душі, коли бачиш таке неподобство.

О. МІРОШНИЧЕНКО.

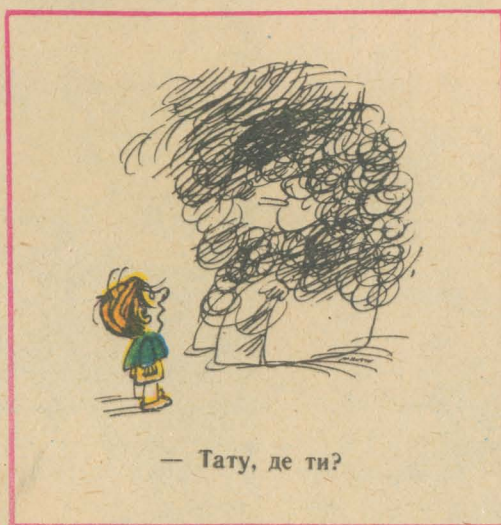
Олександрійський район
Кіровоградської області.

ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

Малюнки з журналів: «ДИКОБ-РАЗ» — Прага, «ОЙЛЕНШПІ-ГЕЛЬ» — Берлін, «РОГАЧ» — Братіслава, «ОСТЕН» — Скопле.

Без слів.

— Тату, де ти?

Без слів.

Bape

Без слів.

Без слів.

Отсканировал reduktor
для rutracker.org

◆ У № 5 журналу було надруковано замітку «Про фази і фрази». А повідомлялося в ній про те, що вже третій рік мешканці вулиці Наливайка у місті Лубнах оббивають пороги керівників Лубенського району електричних мереж, а електрика у них як була низької напруги, так і залишається.

Після виступу Перця заступник голови виконкому Полтавської облради Б. Д. Середя повідомив, що існуючі недоліки ліквідовано і електронапруга тепер нормальна.

◆ «Підстрижений ставок» — так називався фейлетон, опублікований у «Перці» № 6, в якому розповідалося про те, що будівельники пересувної механізованої колони № 164 тресту «Харківводбуд» ніяк не можуть закінчити будівництво ставка у селі Кобзівці (Красноградський район), яке розпочали ще у квітні 1976 року.

Як повідомив заступник голови виконкому Харківської облради А. С. Масельський, факти, вказані у фейлетоні, перевірила спеціально створена комісія, яка встановила, що при будівництві ставка було

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

допущено цілий ряд недоліків. Нині усі ці недоліки ліквідовано, і комісія прийняла ставок та рекомендувала його до здачі.

◆ Начальник майстерні інституту «Укржитло-ремпроект» Марченко В. І. при будівництві садового будиночка у місті Бердянську порушив проект і збудував собі двоповерхову дачу та ще й гараж. Про це до редакції надійшов лист.

Секретар Запорізького обкому Компартії України тов. Харченко повідомив редакції, що такі факти дійсно мали місце, за що Марченку В. І. по партійній лінії оголошено догану. До партійної відповідальності притягнуто й головного архітектора міста Дишканта К. І., якому на бюро Бердянського міськкому партії за безконтрольність при забудівлі зони відпочинку та дозвіл будувати садові будиночки за індивідуальними проектами оголошено сувору догану із занесенням до облікової картки.

◆ Ще влітку 1981 року житель села Ланчина Жупник В. Ю. здав до Надвірнянської радіомайстерні програвач, та й досі не може його одержати. Тоді він написав про це листа до редакції.

Після втручання в цю справу Перця генеральний директор Івано-Франківського обласного виробничого об'єднання «Ремрадіопобуттехніка» М. М. Воробканич повідомив, що програвач відремонтовано й видано замовнику. А радіомеханіка Іліва Д. Н., з вини якого сталася така тривала затримка ремонту, з роботи звільнено.

◆ В одному з листів до Перця йшлося про те, що у селищі Чорний Острів (Хмельницька обл.) давно вже закрили баню на ремонт, а коли цей ремонт закінчиться, ніхто сказати не може.

Голова Хмельницького райвиконкому В. Я. Томкевич повідомив редакції, що факти, наведені в листі, мали місце. Це питання обговорювалося на засіданні райвиконкому. За зволікання ремонту бані директора райпобуткомбінату Рибійчука П. А. суворо попереджено. Нині ремонт вже закінчено, і баня працює.

Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: В. БОЙКО, А. ВАСИЛЕНКО, С. ГЕРАСИМЧУК,
В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар),
І. СОЧИВЕЦЬ, В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО
«РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-15, 41-89-17.

Для телеграм: Київ Перець.

Адрес редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4.

Журнал «Перець» № 12 (1126)
(на українському мові).
Видавець «Радянська Україна».

Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 17.05.82. Підписано до друку 01.06.82. БФ 09190. Формат видання 70 × 108/8.
Офсетний друк. Умовн.-друк. арк. 2.8. Обл.-вид. арк. 4.1. Тираж 2.588.500. Зам. 02300.

© Журнал «Перець», 1982 р.

Рукописи не повертаються.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Орден Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47. Брест-Литовський проспект, 94.

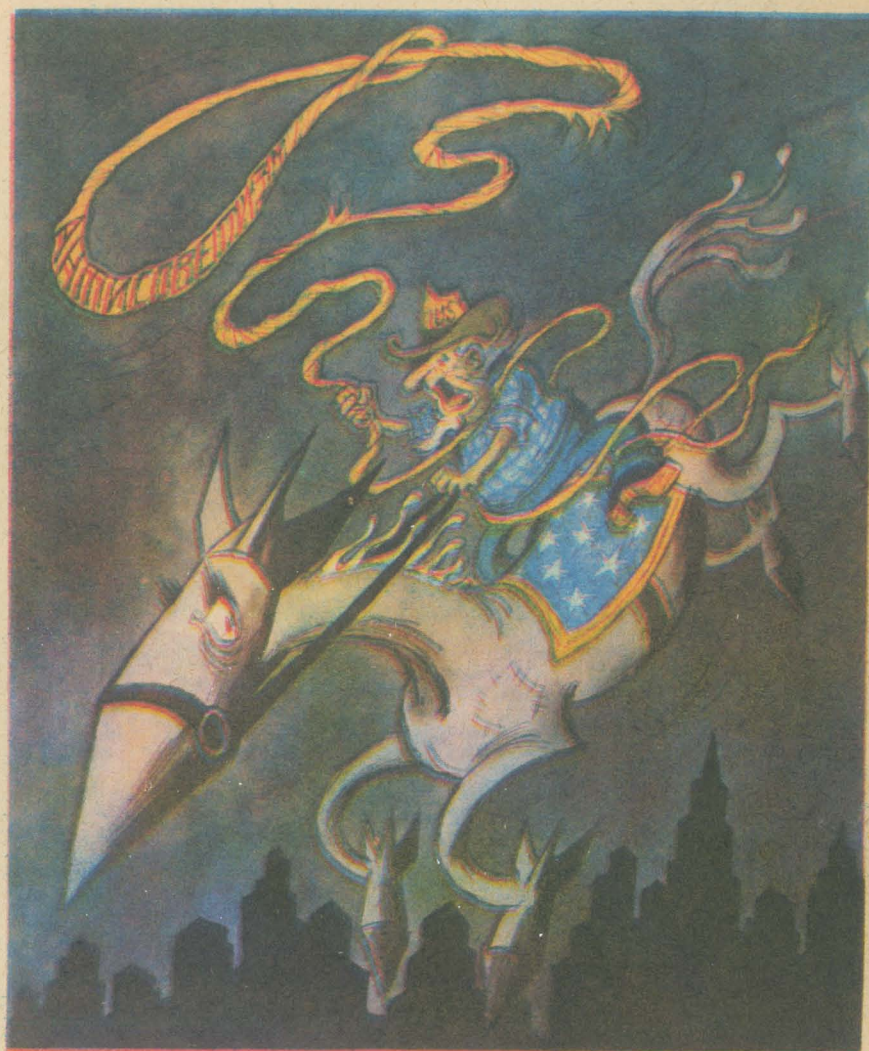
Орден Леніна комбінат печатки видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47. Брест-Литовський проспект, 94.

Текст набрано із застосуванням вітчизняного фотонабірного комплексу «Каскад»

Сьогодні у нас гостює народний художник РРФСР Марко Абрамов. Подаємо кілька його політичних карикатур.

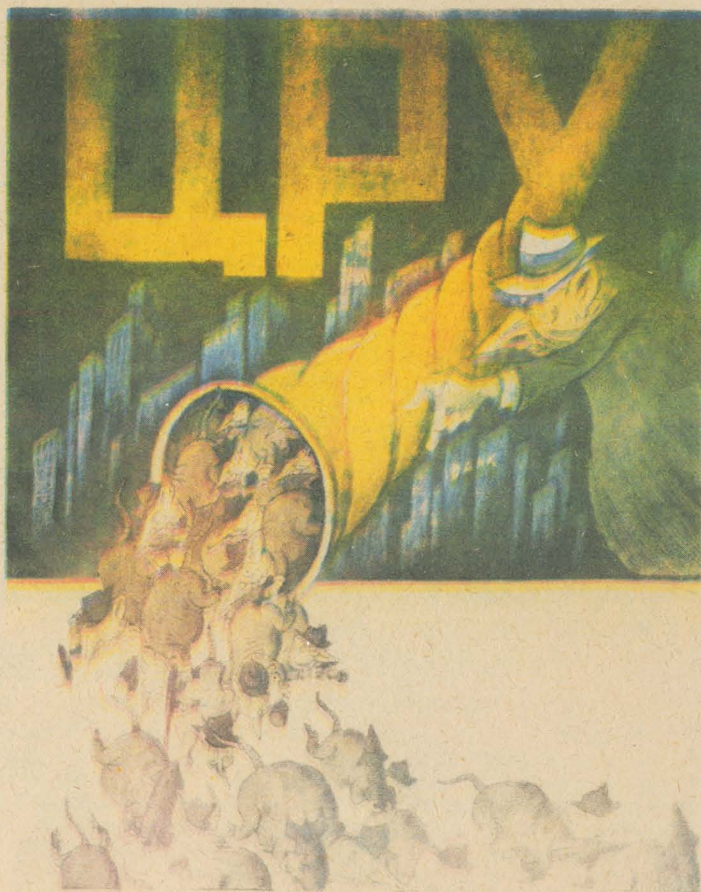

Гондольєр на американський манір.

В сідло забратись — важко, втім
Ще важче — втриматись у ній.

Центральне розвідувальне управління США посилено засилає свою агентуру в інші країни.

Кадри ЦРУ.

Дама з собачками.